

Bárovácký labyrint

Johana Urbanová, 2. A

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2018/2019**

Měj oči otevřené

Téměř každý má oči. Těch pár nešťastníků, co o ně přišlo, si vytvořilo obraz světa pomocí jiného smyslu. Málokdo však ví, že k tomu, aby měl oči otevřené, není třeba zrak, ale srdce. Svět také není vždy takový, jaký ho vidíme, ať se nám to líbí nebo ne. Tento příběh vypráví o někom, kdo dokonale chápal děje okolo sebe právě díky srdci.

Nedaleko souostroví Vroengard leželo přímořské město Nia. Bylo to jedno z držav krále Kaspiana a spravoval jej lord Perzes. Obyvatelé tohoto nepříliš velkého města žili šťastně a spokojeně. Lord měl dva syny a jednu dceru. Nejstaršího syna Mavramorna zasvětil otec do zásad politiky, aby jednou mohl převzít jeho místo. Druhého syna, Sopespiana, poslal na výchovu ke svému bratranci, lordu Rhoopovi. Nejmladší dceři, Safíře, zaplatil učitele filozofie.

Slunce ještě nevyšlo nad moře, ale na tržišti pod zámek už bylo rušno. Prodavači vybalovali zboží a několik málo zákazníků nakupovalo tu trošku zboží, která už byla vyndána. S úderem osmé hodiny ranní se otevřela hlavní brána vedoucí dolů do podzámčí. Stála v ní Safíra. Měla na sobě obyčejné kožené šaty, aby nevzbuzovala nežádoucí pozornost. Přesto jí bylo jasné, že k odhalení dojde během chvíle, protože měla neobvyklé zářivé modré oči.

Když došla mezi stánky, okolo ní začaly syčet tlumené, šuškející si hlasy jako nenasytné ohnivě plamenky. Věděla, co říkají. Že je příznak, že v noci vidí stejně dobře jako ve dne. Většinu dvanáctiletých dívek by takové řeči buď popudily, nebo rozplakaly. Safíře to nevadilo.

Když si nakoupila jistě nezbytnosti jako jantarový kámen na kousku kůže, vydala se ven z města, protože do zámku se jí ještě nechtělo. V jedné z postranních uliček si všimla malého zarostlého obchůdku. Nad dveřmi visela vývěsní tabule s nápisem fatum. Chvilí váhala, ale pak otevřela dveře a vešla dovnitř. V tmavé stíněné místnosti ležela spousta podivných přístrojů, knih, nádob a rostlin. V obchůdku však kromě Safíry nikdo nebyl.

Dívka opatrně došla ke stolu stojícímu u zdi. Na stolní desce ležel vypelichaný krkavec. Očividně bojoval o život. Safíra se nad něj sehnula a snažila se zjistit, jak mu pomoci. Náhle zvíře vydalo dlouhý bolestný sten a bezvládně spadlo ze stolu.

Safíra se dala do pláče. I když to bylo jen zvíře a navíc ošklivý vypelichaný krkavec, nemohla zabránit své lítosti vůči jeho osudu. Z celého srdce si přála, aby byl pták naživu. Zavřela oči. Náhle obchodem zazářilo jasně modré světlo. Dívce se zdálo, že cítí cizí přítomnost. Před sebou téměř zahlédla obraz onoho ptáka, který jí teď ležel mrtvý u nohou. Překvapeně otevřela oči, když zaslechla zakrákání. Krkavec poletoval místností a radostně krákal. Vycházela z něj tlumená modrá záře. Vtom se na opačné straně obchůdku roztáhl tmavomodrý závěs a do místnosti vešla drobná, baculatá žena. Když jí pták proletěl nad hlavou, zatvářila se překvapeně. Poté pohlédla na Safíru: „Říká, že jsi mu zachránila život.“

„Cože?“ podivila se dívka. „Jediné, co jsem udělala, když jsem jej viděla umírat, bylo, že jsem si přála, aby obživil, a teď tady poletuje, jako by se nechumelilo. To je vše.“

„kouzlo srdce,“ zamumlala si pro sebe žena. A potom dodala: „Promiň, ani jsem se nepředstavila, jsem Angela.“

„Já jsem Safíra.“ neměla totiž chuť bavit se o postavení.

„Děkuji ti, Safíro. Zachránila jsi život mému Eridorovi. Máš dobré srdce. Promiň, moc povídám. Hledáš u mne něco konkrétního?“

„Ne, vlastně ani nevím, co prodáváte,“ usmála se dívka.

„Ále, lektvary, knihy, masti, nápoje,... No, nikdy jsem netvrdila, že jsou kouzelné. Nakonec, umím vyvěštit budoucnost. Chtěla bys ty znát svůj osud?“

„Asi raději ne, děkuji.“ a Safira se měla k obchodu.

„Dobrá, chápu tě. Nu, dovol mi alespoň, abych tě varovala: již brzy tě potká něco velice bolestivého, velká ztráta. Sbohem.“

Když Safira procházela ulicemi zpět k zámku, v hlavě jí vyvstávala jediná myšlenka: slova čarodějnice Angely.

Dívka seděla u okna svého pokoje a hleděla na moře. Náhle se zvučně rozezněly fanfáry. Když se podívala dolů na nádvoří, srdce jí zaplesalo. Na koni tam seděl její starší bratr Sopesian. Už jej neviděla nejméně rok. Od doby, kdy poprvé odjel na výchovu ke dvoru lorda Rhoopa, byl doma asi jen dvakrát. Celý zbytek dne se konaly narychlo připravené oslavy na počest Sopesianovu.

Když se Safira večer vracela do pokoje, byla šťastná jako už dlouho ne. V průběhu noci měla zvláštní sen. Seděla na mořském břehu a pozorovala východ slunce. Jeho světlo jí nijak nevadilo. Náhle se ale velká hvězda dostala do polohy, kdy se její světlo odráželo celou plochou od mořské hladiny. Safiru začaly nesnesitelně pálit oči. Nervydrásající světlo pohaslo, ale Safira neviděla nic. Ne tmu, ale nic.

Safira se s trhnutím probudila. Stále však viděla něco, co by se dalo nazvat temnotou. Zasllechla vrznutí dveří a matčin hlas, jak říká: „Safiro?“

„Matko, kde jsi?“ vyhrkla dívka zoufalým hlasem.

Zaslechla němý vzlykot.

„Co se děje?“ dožadovala se Safira odpovědi. „Tvé oči,“ zavzlykala matka, „zornice máš stejně bledé jako oči.“

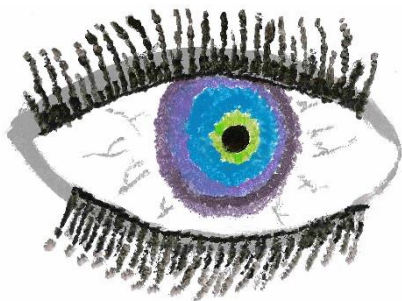
Safira zatajila dech. „Tohle je ta bolestivá ztráta?“ přemýšlela a z mrtvolně bledých očí jí kanuly slzy.

„Omluv mne, prosím,“ prohlásila matka plačtivým hlasem, „jdu oznámit tvému otci, co se ti stalo.“ S tím se zaklaply dveře a Safira zůstala v pokoji sama se svou slepotou. Náhle někdo zaškrábal na okno.

„Kdo je tam?“ vykřikla vyděšeně dívka. V hloubi duše ucítila onen zvláštní pocit, jaký měla v Angelině krámku. Najednou si byla zcela jistá, že za oknem sedí Eridor. S váháním došla k oknu a otevřela jej. Něco se jí zatřepotalo nad hlavou a na rameni jí přistál krkavec. Byla nesmírně ráda, že k ní přiletěl. Opatrně se posadila na zem a vypověděla Eridorovi vše, co se stalo a jak se cítila. Byla si téměř jistá, že jí rozumí, ba co ví, že s ní soucítí.

Ode dne, kdy se Safira probudila slepá, se značně proměnil její charakter. Byla uzavřená do sebe, její někdejší záliba v knihách se proměnila v touhu číst. Nosila si do pokoje knihy a pozorovala je bezednými očima, zatímco prsty hladila jejich listy. Jejím nejčastějším společníkem byl Eridor, o kterém nikdo ze zámku nevěděl.

Když s ním dlouhé hodiny rozmlouvala, matně ho před sebou v té temnotě viděla. Ovšem, vypadal jinak. Z jeho zjevu se dalo téměř vyčíst jeho náladu, myšlenky a pocity. A nebylo to tak jen s Eridorem. Téměř každého člověka, zvíře či věc viděla takové, jaké doopravdy byli. Trvalo skoro půl roku, než si vytvořila obraz života, který se rozvíjel okolo ní. Nikomu se o tom však nezmínila. Po zámku se dál nechávala vodit služebnictvem.

Robin Dornaus, 8. B

Jednoho dne, když u ní byl zrovna učitel filozofie, přilétl oknem k Safíře Eridor. Starý učenec byl velice překvapen, když jeho slepá žačka vstala a vykročila rozhodným krokem ke krkavci. Byl z toho tak vyjevený, že mu nakonec vypověděla vše od svého oslepnutí.

„Úžasné,“ vyhrkl učitel, „tvá moudrost a dobrota nezná mezí.“

„Musíš se ještě hodně učit, abys viděl, na co se díváš.“ zašeptala Safíra. „Tento výrok mne přiměl k tomu, abych svět viděla jinak než dosud.“

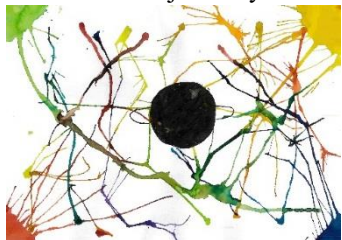
„Smekám před tebou, Moudrá. Mé vědomosti jsou založeny na knihách. Ty tvé pramení z úvah tvého srdce.“

Ještě téhož dne si dala Safíra osedlat koně a majestátním tempem projížděla přímořské městečko Nia. Chtěla lidem dokázat, že i bez zraku vidí.

Safíra již nikdy nemohla chodit po městě v utajení, neboť její slepé oči ji prozrazovaly na každém kroku. Věděla, že o ní rozhlašují všelicos, že není člověk a že se každý úplněk mění v krkavce... Věděla, jak ji nazývají: Safíra jasnozřivá. Všechny totiž slyšela. Viděla je. Cítila je.

Anna Jakešová, 6. A

*1. místo v krajském kole soutěže Evropa ve škole
3. místo v celostátním kole soutěže Evropa ve škole*

Zuzana Farková, 8. B

Měj oči otevřené

Dnes Vám busu vyprávět o svém dobrodružství.

Ó, omlouvám se, mé jméno je Christopher a bydlím v Londýně. Jednoho dne bylo řečeno, mně a mojí mladší sestře Elisabeth, že pojedeme za rodiči na Bahamy. Sbalili jsme si věci a za hodinu jsme měli být na letišti. Tu se ozvalo: „Pane Stanhforde, auto čeká...“ Ještě na poslední chvíli jsem si vzal svou výbavu „Jak přežít“, Kterou si беру na každý výlet. Nasedl jsem do auta. Po mé pravici byla Elis s úsměvem od ucha k uchu. Dojeli jsme konečně k letišti, tam nám prohlédli kufry a nasedli jsme do tátova firemního letadla, kde nás uvítala letuška. Sedli jsme si. „Prosíme, připoutejte se, odlétáme.“

Vzlétli jsme a přinesli nám mísu ovoce a džus. Elis se celou cestu dívala z okénka a zaslala: „Jé, Christophere, podívej.“ Dívám se, na co ukazuje a najednou to divně zapraskalo a z pravého motoru začaly šlehat plameny a valit se z něj kouř. Pípal alarm a blikalo červené světlo. Letadlo se naklánělo sem a tam, ovoce se rozletělo a Elis začala křičet: „Co mám dělat?“ Začali jsme klesat rychle dolů. OSTROV!!! Spodek letadla začal narážet na stromy. Špička stromu roztrhla podlahu jako papír a dovnitř začal foukat vítr a prach. Elis rozeplula pás a objala mě. „Zavři oči.“ Pevně jsem ji objal a také zavřel oči. Potom už jsem slyšel jen vrzání trupu, a jak letadlo s těžkostí dopadlo stranou na strom a roztrhlo se.

Když jsem se probral, prach mě štípal do očí. Letadlo bylo na dvě části – předek a zadek. Šel jsem do kabiny letadla a tam našel pilota. Krvácel z rány na krku, Zpanikařil jsem: „Co mám dělat, držte si to stlačené.“ Ale než jsem našel lékárníčku, bylo pozdě. Letuška nikde. Posbíral jsem všechny důležité věci, uvolnil batoh a dal do něj jídlo a vodu a nějaké příkrývky. Vzal jsem sestru za ruku a šel. Začalo se stmívat. „Elis, nasbírej nějaké dřevo.“ Zatímco Elis sbírala dřevo, já jsem rozložil příkrývky a rozdělal oheň a uvařil večeři. Chvilí jsem přemýšlel, ale potom jsem také usnul.

Ráno jsem šel pro zbytek zásob, našel jsem světlici s třemi náboji, ale když jsem šel do kabiny, pilot byl pryč a ven vedla krvavá čára pryč. Zkusil jsem vysílačku: „SOS, tady Christopher Stanhford, havarovali jsme.“ Ozvalo se jen chrčení. Vrátil jsem se.

Celý den jsem byl já a sestra na cestě k pobřeží. Navečer mi to nedalo a přemýšlel jsem o té krvavé stopě. „Christophere, uvidíme ještě rodiče?“ „Všechno bude dobré.“ Po těch slovech mi Elis usnula v klíně. Ta stopa, co to bylo za ševelení. Popadl jsem nůž a čekal, trochu odstrčil sestru. Přiložil jsem do ohně. Ke mně se pomalu přibližovaly dvě rudé oči. Kdybych usnul, sežraly by nás. Musel jsem mít oči otevřené, ale padala na mě únava. „Né!“ Šelma skočila, odrazil jsem ji, ale cítil jsem, jak mi rozsekla obličej. Vystřelil jsem světlice. Šelma poznala okamžik a zakousla se mi do ruky. Omdlával jsem bolestí, zazněly dva výstřely a křik. „Tady jsou!“ Probral jsem se až v nemocnici. Ruka mě bolela, ale byl jsem šťastný, že jsem já a sestra přežili.

Ondřej Nečil, 7. A

Robin Dornaus, 8. B

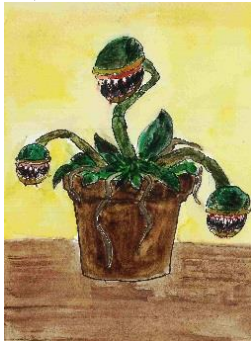
Linda Bohdalová, 8. B

Tomáš Beran, 8. B

Marek Kliment, 8. B

Aneta Palmová, 8. B

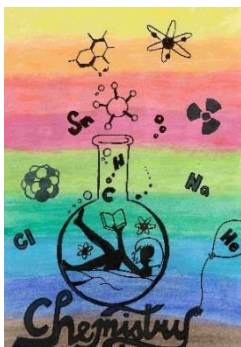
Anna Urbanová, 8. B

Jan Chlad, 8. B

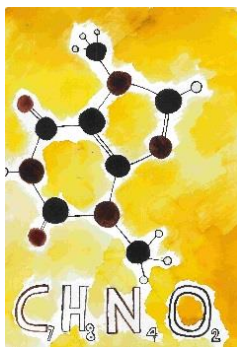
Žáci 3. C

Štěpánka Černá, 9. B

Gia Bao Hoang, 6. A

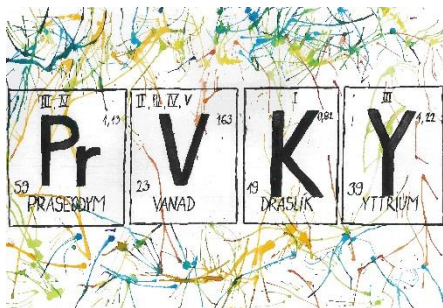
Klára Neubauerová, 9. A

Adéla Moserová, 6. A

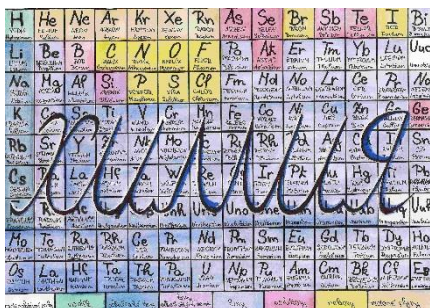
Nela Maturová, 6. A

Zuzana Kukačková, 9. B

Barbora Kroučková, 9. B

Pavlaína Vávrová, 9. B

Jan Pěnička, 6. A

Kamila Vlachová, 9. B

Street art – vandalismus, protest nebo umění?

Street art, neboli pouliční umění, jsou graffiti, nápisy a jiné. Předchůdce street artu by teoreticky mohly být jeskynní malby, ale opravdového street artu jsme se dočkali až v 60. letech minulého století. Jistý Demetrius, přezdívaný Taki, zaregistroval nápis JULI0204, který byl odvozen od přezdívky a ulice autorova bydliště. Tento vtip si Taki osvojil a brzy ulice New Yorku zkrášlil takzvanými tagy nesoucími jeho jméno TAKI183. Následný rozvoj nastal v 70. letech, kdy se street art začal přesouvat ze zdí třeba na vlaky (tzv. wholetrain). Street art se ze zákoutí ulic začal šířit mezi veřejnost a začali se jím zabývat i uznávaní umělci jako Jean Michel Basquiat, Keith Haring nebo streetartový umělec Banksy.

Mně osobně se street art líbí, avšak mám jednu podmínku. Nesmí to být takové ty nápisy o ničem na budovách či zdech, které danou věc ničí. U nás, v Českých Budějovicích, se takových budov s nápisy nachází spousta. I když, i tak se zde dá najít dobrý street art. Například na zastávce U Hvízdala, kde byl udělán úmyslně, pro zkrášlení této zastávky. Nebo také zeď u cyklostezky u Myší díry. Nejčastěji je také street art a graffiti na opuštěných nebo nedostupných objektech. Bohužel se najdou i takoví lidé, kteří tím narušují památky.

Takže odpověď na otázku, jestli je street art vandalismus, protest nebo umění je: Jak kdy, záleží na tom, jak se ke street artu postavíte.

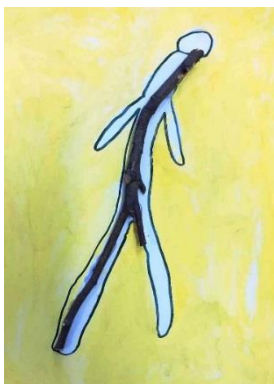
Filip Jirka, 8. B

Nela Hofbauerová, 7. A

Pastelka

Je to docela skromná tanečnice. Nechá se partnerem klidně vést a zanechává za sebou vzpomínku na minulé kroky. Tančí jemně a ladně, ale umí se do toho i pořádně opřít. Zdobí se svou jedinou barvou, ale při společném tanci s dalšími vzniká překrásné dílo. Je to ale i sólistka. Umí vykouzlit i písmo, ale někdy je v tom nevinně, je jen vedena.

Františka Nečilová, 7. A

Vilém Mrázek, 3. C

Magdaléna Černá, 6. A

Čarodějnice Astrolucha

Čarodějnice Astrolucha je hodná bylinářka, která vyléčila už mnoho lidí. Je samozřejmě vzdělaná a má i domácí mazlíčky. Kočku Hluchavku, sovu Meduňku, myš Bazalku – no, prostě celý zvířinec. Vlastní moderně vybavené koště, které je elektrické, a proto není moc slyšet. Doveze ji, kam ona chce. Každý rok létá na sněm na Havaj, ale jinak dělá pokusy v laboratoři nebo je v zaměstnání. Pokud letí nad zemí, shazuje dobré léčivé bonbóny, které voní jako louka, les a bylinky dohromady. Pálení čarodějnic se bát nemusí, protože je hodná a lidé ji mají rádi. S každým si potřese rukou a dělá samé dobré skutky. Je známá po celém světě. Působí dobrým dojmem a nikdy neudělala nic zlého.

Hong Anh Nguyen, 3. B

Jonáš Koreš, David Jíně, 4. A

Ježibaba

Po náročném dni ulehám jako každý večer ve 20 hodin ke spánku. Ze spaní mě probudí hodiny na věži. Je přesně půlnoc. Najednou uslyším hlasitý smích a ve svitu měsíce vidím čarodějnici. Uvědomím si, že je 30. dubna (pálení čarodějnic). Prohlížím si ji, jak je oblečená a jakou má vizáž. Je v černých šatech, má špičatý nos a na něm bradavici, šedé vlasy a černý klobouk s pavouky a na rameni jí sedí černá kočka se zelenýma očima. Slyším opět její hlasitý smích... Najednou zazvoní budík. Ale co to? Je přeci svátek 1. května. Celé to byl jenom sen. Uf, do školy nevstávám, mám přece volno.

Nela Volfová, 4. A

Čarodějka Božka

Žila byla v jedné malé chatrči stará dobrá čarodějka Božka. Vypadala přímo odporně! Na hlavě nosila hrůzostrašný klobouk a pod ním se ukrývaly černé, rozčuchané pačesy. Měla dlouhou bradu, široký nos a dvě bradavice. Na sobě nosila černý špinavý hábit a nohy vypadaly ještě špinavěji, protože nenosila boty. Proto mívala spoustu ran a boláků. Ve skříni stálo její věrné koště, které dostala ke stým narozeninám. A na stole seděl její kocour Mikeš. S ním lítala každý půlrok na poradu s ostatními čarodějnicemi. Většinou tam potkávala Blajznu, Žabomíru a její nejlepší přítelkyni Mochomůrku. Ráda s ní chodívala na žabí polévku a na krabí kafe. Také s ní ráda vařila podivuhodné lektvary. Když nastala čtvrtá hodina, čarodějnice se rozlétly do svých chatrčí, padly do postele a usnuly.

Šárka Ulmanová, 4. A

Eliška Nováčková, Šárka Ulmanová, 4. A

Ježibucha Blátenická

Minulou noc mě navštívila čarodějnice. Řekla, že se jmenuje Ježibucha Blátenická. Měřila určitě dva metry. Z pod děravé pletené čepice jí trčely šedivé vlasy. Pod nosem jí razilo plno chlupů, zub měla už jen jeden a byl úplně zkažený. Pichlavé zelené oči se na mě zle dívaly. Vypadala strašlivě a řeknu vám na rovinu, smrděla hrozně. Zeptal jsem se, kolik je jí let. Údivem mi spadla brada, prý je jí dvacet pět. Také byste se divili, protože vypadala na dvě stě dvacet pět. Myslel jsem si, že už mě nic nepřekvapí. Ale čarodějnice náhle zasyčela: „Teď zemřeš!“ Proměnila se v obrovskou černou kočku a vrhla se na mě. V tu chvíli jsem se probudil. Pořádně jsem si oddechl, byl to jen sen. Převalil jsem se na druhý bok a znovu usnul. Tak dobrou...

Vendula Dušátková, 3. B

Ondřej Lukáš, 4. A

Čarodějnice

Čarodějnice je kouzelná bytost. Představuji si ji jako bábu s černými vlasy, pěkně starým koštětem a hlavně s dlouhým špičatým kloboukem. Nos by měla mít ohnutý a pěkně špičatý a někde nějakou tu bradavici. Na sobě má roztrhané šaty a dlouhý plášť. Čarodějnice mohou být zlé i hodné, ale já si ji představuji jako hodnou, vtipnou a kouzelnou supr-dupr čarodějku.

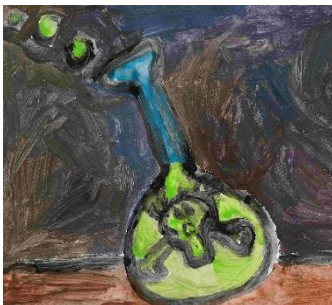
Lucie Davidová, 4. A

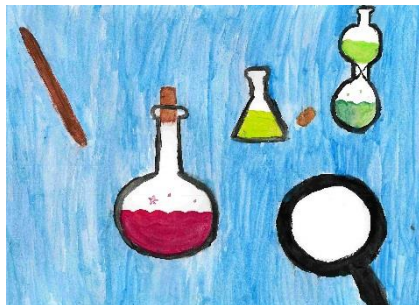
Natálie Sýkorová, 6. A

Eliška Račmanová, 9. B

Teodor Vlček, 6. A

Lucie Chroustovská, 6. A

Zvířecí parlament

Dnes je ve zvířecím parlamentu rušno. Mají si zvolit nového předsedu. O úřad bude usilovat dosavadní předseda lev a první místopředseda slon.

Jednání s poslanceckými kluby se protáhlo. Navíc pozice lva není v poslanceckém klubu antilop a pakoní zrovna silná. Lev je unavený a jako správná šelma ospalý.

Slon je vzteklý a vyhrožuje, že všechno rozdupe, pokud nebude zvolen. Musel odkráčēt za dveře do předsálie, kde se uklidňuje.

S návrhem přichází opice. Vyzdvihuje ve své řeči oba kandidáty, ale jedním dechem dodává, že oba dva akorát v parlamentu vyhrožují a nic nedělají. Připomíná, jak předseda lev byl hladový a chtěl sežrat první řadu poslankyň – antilop. Kvůli slonovi zase museli měnit poslancecké lavice, a to stálo nemalé peníze.

Josef Brom, 2. A

Nakonec začala opice mluvit o sobě. Zmiňuje svoje mezinárodní zkušenosti ve třech zoologických zahradách, svoji obratnost, mrštnost a sílu nespočívající v zubech, ale v chytrosti. Zatímco v poslanceckém klubu šelem se ozývá tradiční chrápání, u býložravců to žije.

Opice cítí šanci. Přistupuje se k hlasování. Šelmy ze zvyku v polospánku zmáčknou tlačítko. Antilopy a pakoně vědomě hlasují pro opici. I ostatní zvířecí poslanci chtějí změnu.

A tak se opice stala historicky první předsedkyní zvířecího parlamentu.

Adam Zemek, 7. A

Zvířecí parlament

Už vás někdy napadlo, jak by to vypadalo, kdyby měla zvířata svůj parlament? Podle mě by to vypadalo následovně.

Každé 4 roky by šla všechna zvířata volit svého prezidenta. Ale jak by vypadaly volební lístky a místnosti? To si raději nepředstavuji. Co by chtěly kočky, kdyby byly v parlamentu? Nižší ceny za ryby? Rybí hody? Zakázat jed na myši? Vězení pro psy? Prostě katastrofa. A třeba králíci? Zrušit pěstování řepky olejky a obilovin, aby se pěstovala mrkev? Zlevnit seno? No, to také ne. A co třeba srnky? Ty by chtěly zákaz dopravy automobilovými vozidly. Odchyt medvědů, vlků a lišek? Odstřel myslivců? No, to snad ne! Už to mám!

Opice, ty by chtěly jen zrušení ZOO. A jak by to vypadalo, kdyby byly opice v parlamentu? Měly by po ruce trs banánů a byly by spokojené, jejich strana by se jmenovala ORB (Opice rády banány). Ale jak víme, parlament nemůže tvořit jen jedna strana. Další by byla strana papoušků UBF (Urvaní barevní fešáci). Třetí strana lam zvaná SUL (Strana uplivaných lam). Čtvrtá strana, tentokrát prasat, BMV (Bahno máme všude). Pátá, koňská, strana MRS (Máme rádi seno). Poslední strana SPD (Sloni pořád dupou).

Ale jak to vypadalo v zasedací místnosti? Opice by skákali po lustru, papoušci létali z rohu do rohu, lamy pořád plivaly, prasata se všude válela, koně hlasitě řehtali, sloni jenom dupali. Byl tam naprostý chaos! A tak se všichni členové parlamentu rozhodli, že si zvolí svého předsedu. A co je nenapadlo. Král zvířat, Lev! Na prvním zasedání nastavil Lev v místnosti pořádek. Ale na druhém zasedání se to stalo pro zvířata osudným, lev dostal hlad a u lva je to problém! Měl kolem sebe tolik jídla, že nemohl odolat.

Buďme rádi, že se toto nestane, protože jsme si touto povídkou možná všichni uvědomili, že je lepší, když jsou zvířata a lidé na svém místě.

Kristýna Prachařová, 6. A

Zvířecí parlament

V zoologické zahradě je období volení. Kandidovala spíše zvířata, která měla v ZOO postavení jako oblíbenci, třeba takový lev, který si o sobě myslí, že je ten nejdokonalejší a také nejkrásnější kvůli hřívě, nebo co takový vlk, nemyslí si o sobě nic, je spíše takový ten realista. Mezi kandidáty patří i sova, která pořád poučuje, ale za to je velice chytrá a moudrá, věřte, že její moudra vás po čase budou štvát.

Paní chytrá a moudrá sova dělá momentálně rozhovor s naší místní veverka, ale vypadá to, že paní chytrá uspala spoustu zvířat, no teda až na 10 zvířat, jedno z nich zakřičelo: „Tak to teda ne. Tu volit nebudu, podívejte, co udělala!“ Ten křik vzbudil všechny. Najednou se ze zákulisí ozval další křik, pak další a další. Paní veverka se s panem slonem vydali do zákulisí, aby natočili to, co se tam děje. V zákulisí se pere vlk se lvem.

Ukázalo se, že panu vlkovi vadilo, že je lev takový egoistický a že se zajímá jen o sebe. Nevadilo to jedinému vlkovi, ale i spoustě dalším zvířatům. Proto mu vlk ostříhal hřívu. Lev se kvůli tomu naštvál, a proto se na něj vrhnul. Vlka a lva museli od sebe odtrhnout, aby se navzájem nepozabíjeli.

O pár dní později se konečně uskutečnily volby. Vlk měl 65 hlasů, lev měl 33 hlasů a sova jen 3 hlasy. Už od začátku bylo jisté, že vlk vyhraje, jelikož byl sice realista, ale ke všem byl spravedlivý, upřímný a také měl smysl pro humor. Celá naše zoologická zahrada jásala radostí a také všichni oslavovali, od mláďat až po stará zvířata.

Aneta Palmová, 8. B

Zvířecí parlament

Jednou byla zvířecí porada a všichni se dohodli, že musí zvolit nový parlament. V parlamentu byla poslední 3 roky rodina medvědů. Jenže zvířatům už se nelíbilo jejich chování a postavení se k věci.

V poslední době udělali spíše více škody než užitku, třeba že nechali vykácet stromy v parku, kde bydlely veverky a každodenně sedávali špačci, sýkorky a různí ptáci.

Opravdu bylo jasné, že se už parlament musí změnit. Udělali se zvířecí volby. Kandidáty byla rodina bobrů, rodina vlků a rodina lvů. Všechny hlasy se sečetly a volby vyhrála rodina lvů. Všichni byli rádi a doufali, že se budou o park dobře starat.

Jsou tři roky po volbách a rodina lvů pořád vládne a zdá se, že budou vládnout už pořád. V té době vzniklo, že lev je králem zvířat.

Zuzana Farková, 8. B

Patrik Permedla, 2. A

Teodor Kraus, 2. A

Aneta Chromá, 2. A

Marry a zebra

Žila byla jedna malá dívka se svým tatínkem. Žili spolu sami bez maminky na malém ranči v Austrálii. Měli doma velkou farmu a spoustu zvířat, o které se dívka jménem Marry společně s tatínkem starala.

Jednoho večera se Marry vracela ze zahrady, kde zrovna kydala prasečí chlívkou. Najednou si něčeho všimla. Byla to kartonová krabice u vjezdu. Vycházely z ní zvláštní zvuky. Marry krabici otevřela a z ní vystrčilo hlavu malé zebří hříbě. Byla z něj nadšená a okamžitě si ho zamilovala.

Tatínek byl hodná, ale s přírůstkem na jejich farmu moc nesouhlasil. Přece jen už toho zvěřince měli dost. Ale nakonec ho Marry uprosila. Zebra rostla jako z vody a pojmenovali ho Jack.

Jelikož si Marry už dlouho přála koně na své farmě, aby na něm mohla jezdit, napadlo ji, že by mohla zkusit jezdit na Jackovi. Tatínkovi se to ale moc nelíbilo a říkal: „Zebra není schopna se něco takového naučit!“ Ale Marry se nedala a začal na Jackovi trénovat.

Zanedlouho byl Jack schopný a šikovný jako kůň. Uměl všechno... Marry s ním jezdila do školy, na vyjížděky a dokonce vyhrával i některé závody.

Aneta Černochová, 8. B

Motýl, květina, moucha, hyacint

Na louce byl motýl. Ten motýl si jednoho dne sedl na květinu. Květina se jmenovala hyacint. A na ten hyacint si sedla i moucha.

Michal Fiala, 2. A

Byl jednou motýl Adam. Adam měl rád květiny. Ale jednoho dne přiletěla moucha, která měla alergii na hyacint a řekla: „Pozóoor, hyacintyyy!“

Berenika Černá, 2. A

Mám ráda motýly, protože nebzučí jako mouchy. Mám ráda i květiny, hlavně hyacinty.

Eliška Jančíková, 2. A

Je krásný jarní den a už začali létat motýli na hyacinty. Mouchy začaly létat všude kolem všeho.

Teodor Kraus, 2. A

Z poupátka vyrostl krásný hyacint a říká: „No tééda, to je krásný den. Chtěl bych, aby tady byl krásný motýl.“ A taky že tu byl motýl. Mouchy přiletěly také. Květiny byly tak krásné.

Nela Ondráčková, 2. A

Žáci 3. C

Příběh mrtvého letce

Odehrává se rok 2029 a moje jméno je Lukáš Šustr. Jsem známý dobrodruh a zrovna píšu svůj nový cestopis, který se jmenuje „Krásy a taje Alp“. Problém je, že do Alp se nedá dostat jen tak.

Jako správný dobrodruh jsem zvolil k dopravě letadlo. Možná si řeknete, že je to nepraktické, dlouhé a nebezpečné, ale o tom je přesně moje kniha. Jako zkušený pilot jsem samozřejmě já. Cesta bude z nejbližšího letiště, kde mám své soukromé letadlo, trvat asi 5 a půl hodiny.

Konečně vyrazíme a já už chystám svůj fotoaparát a můj autopilot mě tam jednoduše dovede. Na místě by mě měl čekat můj kamarád a tremp, který v Alpách žije a široké okolí zná jako své boty.

Mým cílem jsou vzácné rostliny a také nádherná a divoká zvířata, která už v dnešní době skoro nikde nenajdeme. Nakonec jsem objevil zvířata jako třeba divoké koňč, srnky, pasoucí se horské kamzíky atd. Byla to nejhezčí dovolená v mém životě. Bohužel i poslední.

Na závěr této expedice se stala tragická nehoda, při které moje letadlo kvůli špatným podmínkám moje ztroskotalo do lesů, a já jsem to bohužel nepřežil. Násbíraný materiál to přežil a kniha vyšla pod jménem „Kniha mrtvého letce“. A na to se nedá říct nic jiného než: „To je ale sakra smůla!“

David Šindelář, 7. B

Záchrana Země

Byly jsme na vesmírné základně na Marsu. Zachytili jsme signál z jiné základny, že se blíží mimozemské impérium. A tak jsme tento vzkaz poslali dál na Zem.

Dostali jsme za úkol ochránit Zemi, a tak jsme bojovali. Připravili jsme se. Když jsme viděli velikou mimozemskou loď, vypálili jsme pár raket. Ale to jsme dělat neměli, z veliké lodi vyletělo nejméně 10 000 letadel. A tak velitel zakřičel: „Přebít a pal!“

Měli jsme rozdělení podle stanovišť od 1 do 100. Já byl na 58. stanovišti. Pálili jsme o sto šest, ale nedařilo se nám. Bylo víc a víc raněných a my nevěděli, co máme dělat.

Ty malé stíhačky přistály a vysadili asi 20 nebo 30 vojáků. Bohužel jsem to v tom zmatku neviděl. Stříleli jsme po nich, ale jim to jako by nic nedělalo. Až poté jsme zjistili, že nemají rádi oheň. Tak tam vběhli vojáci s plamenometem.

Zaslechl jsem, že na stanoviště 39 byla svržena bomba. Kapitán zavelel: „Ústup!“ A tak jsme vběhli do stíhaček do vesmíru a mezitím jsme poslali na Zemi evakuační vzkaz.

Lukáš Holub, 8. B

Tereza Kvasňová, 2. A

Barbora Součková, 2. A

Co mi vyprávěla dlažební kostka

Jednoho krásného dne jsem šla na náměstí. Na náměstí nebyl nikdo. Najednou uslyším někoho, jak mluví: „Hej, ty, nestůj na mně!“ Já se ohlédnu kolem sebe, ale nikoho nevidím a najednou se ozve znova: „Hej! Jsi snad slepá, nebo co? Podívej se pod sebe!“ Zařve na mě a já hned jako na povel poslechnu, odstoupím z dlažební kostky, stoupnu si jinam a omluvím se.

Dlažební kostka mi hned začala vyprávět, proč tu nikdo není. Když mi pověděla, co se stalo, zůstala jsme tam sedět s vyvalenýma očima a hned jsme na ni spustila: „Takže ty lidi unesl velký, škaredý a hnědo-bílý drak?“ A kostka řekla pouhé jednorázové: „Ano.“

Najednou uslyším zvuk mávajících křídel. Podívám se nad sebe a vidím draka, který má rudé oči a černé šupiny. Dlažební kostka spustí: „Toho se neboj, má milá. Tento drak je tvůj a hlídá od narození každý tvůj krok.“ Já se usměji a písknu na draka, který se hned ke mně spouští.

Kostka mi ještě řekla: „Dávej na sebe pozor. Tvůj drak tě vezme za ostatními a ty jim pomůžeš. Až svou práci odvedeš, přiletíš sem s nimi a půjdeš hned za mnou.“ Já jen přikývnu a vlezu na draka.

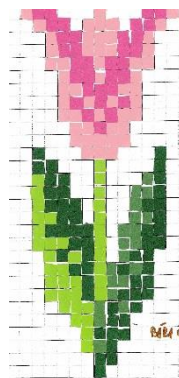
Po dlouhé cestě se dostaneme ke zřícenině. Můj krásný drak se postará o smrt draka, který lidi unesl, a já se měla postarat o oči.

Když se můj krásný drak vrátil, pomohla jsme lidem na svého draka a letěli jsme zpátky na náměstí.

Svého draka jsem objala a dala pusu na nos a také jsme se s ním rozloučila a šla jsem na místo, kde je dlažební kostka. Když mě uviděla, poděkovala mi a darovala mi krásný černý náramek s černými kamínky.

Najednou jsem se probrala a zjistila jsem, že ležím na náměstí a dlažební kostka nikde. Okolo mě chodili lidé a dívali se na mě jako na blázna. Podívám se na ruku a vidím náramek, který jsem dostala od kostky. A najednou se mi objevil přívěsek černého draka s červenýma očima.

Aneta Palmová, 8. B

Barbora Černá, 3. B

Co mi vyprávěla dlažební kostka

Jednoho dne si dělníci vzpomněli, že by mohli vyrobit z hlíny, malty a malých, drobných kamínků dlažební kostky na zahradu.

A tak jsem vznikla. Poté jsme se s mnoha mými kamarády ocitli naskládání a namačkaní, zabalení na sobě ve skladě nákupního centra. Kolem nás chodilo mnoho lidí a dlouhé týdny, měsíce si nás nikdo nevyšímal.

Ale jednoho dne, když ve skladě skoro vůbec nikdo nebyl, jsme se ocitli v ruce jednoho plešatého, velmi pohledného muže, který nás naložil do auta.

Když nás vyložil ven a naskládal nás na sebe, nemohla jsem uvěřit svým očím. Byli jsme na veliké zahradě, kde stál krásný dům a okolo běhal pes a dvě malé děti.

Hned druhý den nás muž použil a zasadil nás doprostřed zahrady. Všichni jsme byli rádi, že jsme na tak krásném místě a s hodnou rodinou.

Nakonec muž zavola: „Pojďte se podívat na zahradu.“ Rodině se dílo líbilo a všichni byli šťastni.

Linda Bohdalová, 8. B

Co mi vyprávěla dlažební kostka

Jednou jsem se šla podívat na náměstí, Na náměstí jsem uviděla, že je v dlažbě velký kámen. Byl to Bludný kámen. Když jsem si na něj stoupla, přenesl mě do 15. století. Celé náměstí se změnilo. Všude byly samé trhy. Tu se ozývaly hlasy poddaných: „Prosím, tady máte dva krejčary.“ Táhle zase zpívali ptáci. Bylo to tu hrozně barevné.

Najednou se pode mnou ozval silný hlas. Řekla jsem: „Kdo to mluvil?“ Ten hlas byl Bludný kámen, na kterém jsem pořád ještě stála.

Bludný kámen mi začal povídat, jak to tady běžně chodí, Mně se tam moc líbilo. Zanedlouho se na trzích objevila tajemná osoba. Byla malé hubené postavy a držela cosi velkého ve své pravé ruce. Když se k nám otočila, hned jsem poznala, že to je Jan Hus.

Jan Hus ke mně přišel a když jsem mu pověděla, že jsem z 21. století, málem se sesypal. Začala jsem mistru Janu Husovi i Bludnému kameni povídat, jak se jejich náměstí změnilo a jak se chovají dnešní lidé.

A protože už jsem byla hodně unavená a byl pozdní večer, usnula jsem na dlažební kostce. Ráno, když jsem se probudila, jsem byla na stejném místě, ale zase ve 21. století.

Nikola Květounová, 8. B

Nikola Ramešová, 3. C

Sofie Lydie Prágrová, 3. B

Lenka Janoušková, 3. B

Petr Michal, 3. C

Domínik Vrábek, 3. C

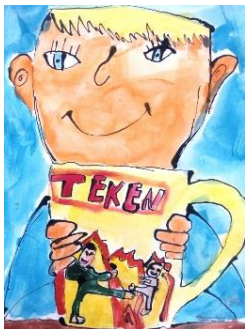
Barbora Černá, 3. B

O babičce

Milí čtenáři, rád bych vám řekl, kde pracovala moje babička. Moje babička se jmenuje Marie Tomasková. Pracovala na zámku v Lomnici nad Lužnicí. Bylo to v roce 1980. Komunisté udělali ze zámku sklady. Ve skladech se skladovalo obilí, řepka a kukuřice. Babička pracovala v kanceláři jako sekretářka.

Svoji babičku mám rád. Má řidičský průkaz na traktor. Dřív i s traktorem jezdila, a to moc žen neumí. Vyprávěl mi to táta, protože je to jeho maminka. Já bych chtěl taky jezdit traktorem. Je to můj velký sen.

Jáchym Tomasko, 2. A

Josef Brom, 2. A

Patrik Permedla, 2. A

Barbora Součková, 2. A

Josef Brom, 2. A

Johana Urbanová, 2. A

Žáci 2. A

Geometrická pohádka

Bylo nebylo. Jeden Čtvereček žil v zemi trojúhelníků. Nebyl jiný pouze tvarem, měl i jiné názory. Viděl totiž všechno z pravého úhlu.

Problémy nastaly, už když se narodil. Představte si, jak trojúhelník rodí čtverec. Když upadl, nedokázal se zvednout kvůli svým rovnoběžkám. „Haha, nemáš ostrý úhel jako my!“ Přestože byl chytrý, dávaly mu učitelky ošklivé známky, protože byl jiný. Čtverečkovým nejoblíbenějším jídlem byla pizza, což je vlastně kruh nakrájený na trojúhelníky.

Když byl starší, zamiloval se do Trojúhelníčky. Ta ho ale nechtěla. Čtvereček byl z toho nešťastný. Každý večer kvůli tomu plakal. Jak ho to asi muselo bolet, když ronil čtverečky? On se ale nevzdal. Stále o ni usiloval. Nosil jí pizzu, ale ona měla raději nachos. Složil jí básničku, kterou si přečetla. Měl z toho nesmírnou radost, dokud ji nenašel zmuchlanou v koši. Kvůli tomu o ni přestal usilovat.

Jednoho dne přišla do jejich třídy paní ředitelka Rovnoramenná, aby jim představila novou žákyni. Kružnici. Najednou Čtvereček zapoměla na Trojúhelníčku a měl v hlavě jenom ji.

Jelikož měla Kružnice také ráda pizzu, začali ji jíst spolu. Postupem času spolu začali trávit veškerý svůj volný čas. Jejich přátelství se proměnilo v lásku. Vzali se a po nějaké době se jim narodil Šestiúhelníček a Hvězdička. Ažili spolu šťastně až do smrti.

I když jste jiní, můžete být šťastní!

Sophie Lexová, 8. A

Chytří evropští vynálezci

V 18. a 19. st. bylo mnoho významných evropských i celosvětových vynálezů, které nám slouží dodnes.

Píše se rok 1885 a Karl Benz, vynálezce prvního automobilu s benzínovým motorem, ukáže svůj nový automobil. V jeho firmě už čekalo pěkných pár desítek lidí, kteří čekali na vynález.

Karl Benz odhrnul plachtu svého automobilu a dvacet minut hovořil o svém výkonu, o ovládání, o motoru a nakonec nasedl do automobilu a rozjel se s ním.

Když se poté zeptal, zda si někdo nechce vyzkoušet jeho automobil, lidé začali vykřikovat: „Co když se po pár metrech rozletí na kusy?“ Lidé automobilu nevěřili, a proto se manželka Karla Benze rozhodla projet se s automobilem po městě a ukázat, že je spolehlivý.

Automobil se poté stal nejprodávanějším automobilem, lidé mu důvěřovali a nebáli se v něm jezdit.

Anna Urbanová, 8. B

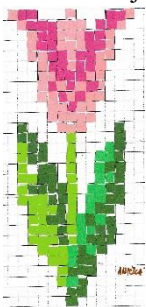
Kristýna Prachařová, 6. A

Thi Luu Ly Ninh, 6. A

Letecké taxi po Evropě

Ahoj, jmenuji se Lea. Jsem dívka, kterou zajímají věci z budoucnosti a předvídám ji. Jednoho dne jsem ráno vstala a řekla jsem si, že udělám teleport do budoucnosti. Říkala jsem si, že mu budu říkat Letecké taxi. Proč zrovna takto? Bude totiž létat do budoucnosti a bude mě dovážet úplně všude. Můj kamarád Ben řekl, že jde do toho se mnou, protože se chce podívat do různých států Evropy. Nosil a objednával různé součástky na tento přístroj.

Nhat Khue Tran, 3. B

Asi po půl roce se nám vše povedlo a zprovoznili jsme Letecké taxi. Báli jsme se to vyzkoušet, přece jsme to dělali my dva, že. Nakonec jsme šli oba a letěli jsme do Itálie, Německa, Bulharska, Švýcarska, vlastně do celé Evropy. Mamkám jsme řekli, že spíme na chatě, ale nečekali jsme, že se to protáhne na celé 2 měsíce. Rodiče o nás měli strach, takže byli strašně rádi, když nás viděli, a zároveň se zlobili. Máme spoustu nových zážitků do života.

Vendula Vávrová, 8. B

Letecké taxi po Evropě

Jak dlouho to je, co jsme se rozhodli uskutečnit naše letecké taxi? Naše tříčlenná parta se celý den dohaduje, jsou to dva roky? Možná jen jeden rok. Já však tiše sedím na kožené sedačce v letadle a čekám, kdy mohu začít mluvit. „Co si myslíš ty, Tilly?“ Jakmile jsem uslyšela své jméno, otočila jsem se na svého kamaráda. „Já to vím přesně. Ten den mám zapsaný. Je to rok a dva měsíce.“ Můj kamarád a kamarádka se na mě podívali s překvapenou tváří.

„Let s číslem 382 odlétá za dvacet minut, prosíme cestující, aby nastoupili.“ Já jako letuška našeho letadla s úsměvem vítám cestující a přeji jim krásný let. „Dobrý den, paní, moje dcera Klárka není k nalezení, můžete mi nějak pomoci?“ zeptá se mě starší paní s vystrašenou tváří. „Jistěže Vám pomohu. Počkejte tady, prosím.“ Odešla jsme ke svému kamarádovi Bryanovi. „Jena malinká holčička Klárka se ztratila. Zkus to vyhlásit.“ Přikývne mi na souhlas a začne mluvit: „Prosíme holčičku Klárku, které se ztratila maminka, aby se dostavila k letu 382. Děkuji!“

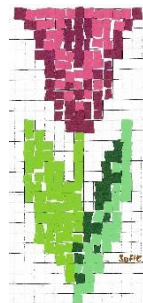
„Maminko!“ uslyšela jsme vděčný křik malé holčičky. „Děkuji Vám, letuško.“ „Ráda jsem pomohla, madam,“ odpovím starší paní a ona si i se svojí dcerou jdou sednout na svá rezervovaná místa. „Let číslo 382 odlétá.“ Jakmile to uslyším, jdu si sednout na své místo vedle své kamarádky Týnky.

Přistáváme a já jsem na to před chvílí upozornila cestující. Přiletěli jsme do Španělska, má nejoblíbenější země. Já sama jsem vystoupila a porozhlédla se. Madrid je nejkrásnější město. Často jezdíváme i do Porta. Pomohla jsem ostatním vystoupit a rozloučila jsem se s nimi. Nějací lidé jsou opravdu poklad, ale někteří by si měli uvědomit, že se chovají opravdu ošklivě.

Procházíme se po nádherném Španělsku, jdeme cestou k mojí babičce, která má tady opravdu nádherný domeček u moře. „Hola abuela,“ pozdravila jsem svou babičku španělsky.

Bylo to nádherné, grilovali jsme a hlavně si povídali. Tyto cesty já miluju.

Lucie Beranová, 7. B

Sofie Lydie Prágrová, 3. B

Letecké taxi po Evropě

Jednou jsme se mými kamarády, Frantou a Jardou, rozhodli, že až budeme dospělí, vyrazíme poznávat svět. Postupně jsme stárli a zapomínali na to. Ale jednoho dne si na to Franta vzpomněl a začali jsme o tom přemýšlet.

Vzali jsme všechny našetřené peníze a koupili jsme si letadlo. Namalovali jsme ho zeleno-červeno-žlutě a pojmenovali Letecké taxi.

Vyrazili jsme tedy nakoupit zásoby, ale potom jsme zjistili, že naše letadlo by nedoletělo jinam než po Evropě. Ale řekli jsme si, že poznáme alespoň Evropu.

V každém městě, které jsme navštívili, čekalo na letišti pár lidí, kteří žádali, jestli bychom je neodvezli do nějakého dalšího města.

Hodně jsme utráceli, ale na druhou stranu jsme hodně dostávali od cestujících. Když jsme už proletěli skoro všechny státy Evropy, říkali jsme si: „Co bude potom?“ Řekli jsme, že letadlo prodáme a budeme žít tak, jak jsme žili dřív. A tak to i bylo. Doma, v České republice, jsme říkali, že to byla ta nejlepší věc, kterou jsme mohli udělat. A tak skončila naše cesta po Evropě.

Filip Jirka, 8. B

Letecké taxi po Evropě

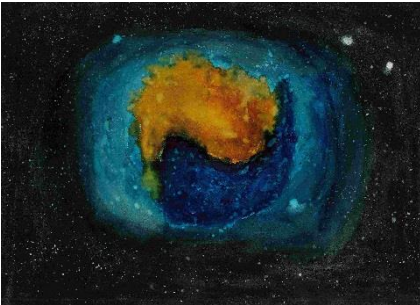
Rozhodli jsme se s kamarády, že spolu poletíme v létě někam na dovolenou. Měla to být naše první cesta letadlem. Plánovali jsme dlouho, vybírali jsme letenky, aby byly co nejlevnější a zároveň, abychom neskončili někde v prostoru pro zavazadla.

Nakonec se nám to podařilo. Sbalili jsme kufry a vydali se taxíkem na letiště. Přijeli jsme dvě hodiny před odletem a všechno vypadalo dobře – zatím.

První problém nastal u přepážky, když jsme šli odevzdat kufry. Nějaká paní s velmi silným přízvukem nám oznámila, že letadlo je už plně obsazeno a že naše letenky nemohou být platné. Snažili jsme se najít někoho, komu budeme alespoň rozumět. Neúspěšně.

Později se nám naštěstí podařilo vše vyřešit, bylo ale téměř pozdě, málem nám uletělo letadlo. Ani jeden z nás nechápal, o co vlastně té paní za přepážkou přesně šlo, nicméně po chvíli ji šla vystřídat kolegyně, podle které bylo všechno v naprostém pořádku. Byla jsem unavená, protože jsem vstávala v pět ráno a těšila se, že se konečně prospím. Čekaly nás čtyři hodiny na Sicílii.

Netuším, kolik hodin bylo, ale vzbudila mě kamarádka. „Co je?“ zeptala jsem se. „Máme poruchu, musíme přistát v Miláně.“ odpověděla mi. Ale ne. Věděla jsem, že to není nic vážnějšího, protože jinak by mě asi vzbudila dříve a hlavně by se asi tvářila jinak, stejně bych ale byla nejraději, kdyby to byl jen sen. Sen...

Trhnu sebou a posadím se. Rovně. Cítím, jak mi pot lepí vlasy k čelu. Co to pípá? CO se stalo? Spadli jsme? Pak si uvědomím, že sedím na posteli a že pípá můj budík. Je pět ráno. Rozhlédnu se. V rohu pokoje na mě čeká kufr.

Anežka Elíne van Heusden, 7. B

Markéta Hauerová, 9. B

Paměť a vzpomínky aneb Skutečný příběh, který mě zaujal

Minulý týden jsem byla na návštěvě u své prababičky. Říkala mi, že se teď dívá v televizi na pořady o okupaci v roce 1939 a že se jí vybavují zážitky z dětství, které prožila v malé vesnici ve středních Čechách. Když jsem jí požádala, aby mi o tom vyprávěla, na chvíli se odmlčela a pak řekla:

„Bylo mi 9 let, když v březnu roku 1939 přitáhli do Československa Němci. Hrála jsem si zrovna s ostatními dětmi na návsí, když tudy začal proudit průvod vojáků. Nikdo nevěděl, co se děje. Všechny děti se rozutekly a mezi nimi i já. Když jsem dorazila domů, nemohla jsem uvěřit svým očím. Světnice byla plná vojáků. Venku jim byla zima, a tak se přišli ohřát. Nikdo je nezval, ale to jim bylo jedno. Neptali se.

Potom za války, když jsme pásali husy, nám čas od času nad hlavou prolétly americké bombardéry. Brali jsme to téměř jako samozřejmost. Jednou dokonce jedno letadlo spadlo poblíž vedlejší vsi.

V naší vesnici stál zámeček. V tom se usídlila Hitlerjugend. V zahradě pod korunami stromů byla ukryta vojenská auta.

Jednoho dne přijel na nádraží vlak. Jeden vagon byl plný benzínu pro německá vojenská auta. Z nenadání spadly z nebe tři bomby. Naštěstí dopadly do pole a ne na nádraží. Na krátery, které po nich zůstaly, se chodili dívat lidé z celého okolí.”

Babička vzdychla. Dala mi tím čas na to, abych mohla o jejím vyprávění přemýšlet. Bylo to tak zajímavé, že jsem už už otevřela pusku a poprosila ji, aby pokračovala. Pak jsem si ale vzpomněla na jeden nedodělaný domácí úkol, a tak jsem si to rozmyslela. Jednoduše jsem změnila téma a vyptala se jí na školu.

„Do školy jsem chodila do sousední vsi. Jenže školu obsadili Němci. Pan učitel nám sháněl náhradní třídy. Pamatuji se, že jedna byla v hospodě a asi dvě na radnici. Když jsem v roce 1944 dochodila základní školu, chtěla jsem studovat rodinku. Ale Němci zrovna ten rok zavřeli všechny střední školy. Naštěstí nám, mně a mým vrstevníkům, pan učitel zařídil ještě jeden rok na základce. A protože válka končila v květnu, já nastoupila v září na střední školu.”

Když teď sedím u stolu a sepisuji babiččiny vzpomínky, zdráhám se tomu uvěřit. Opravdu někdy existovalo takové zlo, jaké dokázalo zničit naděje a sny lidí jediným okamžikem? A pokud ano, nastane ještě někdy? Snad ne. Lidstvo na to není připraveno.

Co jsem tak pochopila, babiččino dětství docela dobře vystihuje film *Po strništi bos*. Jedno vím naprosto jistě; mám tu nejlepší prababičku na světě!

Anna Jakešová, 6. A

Žáci 1. A

Vilém Mrázek, 3. C

Paměť a vzpomínky aneb Skutečný příběh, který mě zaujal

Nejvíce mě zaujal příběh, který mi vyprávěl můj děda a jeho bratr. Po válce bydleli v pohraničí, skoro u hlavní cesty, kudy po skončení války ustupovala německá armáda. Vyprávěli, jak hledali vojenský materiál, který tam vojáci zahazovali.

Prý měli vojenské věci skoro u domu, nemuseli chodit moc daleko. Nejvíce hledali různé nože a bodáky, které potom přivázali na dlouhý klacek a dělali si z nich kopí, se kterým házeli do dálky. Do školy to měli daleko, a tak si cestu zkracovali přes lesy a louky. Když přišli do školy, tašku někam hodili a šli do lesa. Anebo chodili na hřiště hrát fotbal.

Jednou šli hledat trochu dál než obvykle a šli kolem hlavní cesty. Po chvíli na dědu zavolal jeho bratr, že našel dva granáty. Jeho bratr řekl, že by to měli jít nahlásit na vojenskou základnu, která byla kousek od jejich domu. Po pár hodinách si granáty přišli vyzvednout dva vojáci, kteří vzali na základnu a odevzdali je.

Jednou se cestou do školy zkracovali kolem potoka, který vedl lesem. A dědův bratr už chtěl přeskóčit potok na druhou stranu, ale zakopl o kořen u stromu a spadl do potoka. Děda se s ním musel vrátit domů, aby se převlékl. Do školy došli ale pozdě, na poslední dvě hodiny.

Oba řekli, že si dětství užil a dodnes místo, kde bydleli, jezdí navštěvovat. A jezdí tam za svými kamarády, kteří tam pořád bydlí.

Marek Kliment, 8. B

Vendula Dušátková, 3. B

Paměť a vzpomínky aneb Skutečný příběh, který mě zaujal

Víme, že prvním živým tvorem, který byl ve vesmíru, byla fena Lajka. Když mezi Ruskem a Amerikou zuřila studená válka, předháněli se, kdo bude ve vesmíru první.

Američané to zkoušeli s opicemi, protože se podobaly člověku. To však nevyšlo, protože se opice při startu rakety bály a panikařily. Rusové to zkoušeli se psy, ti se dali lehce trénovat a při hluku se tolik nebáli.

Měli 14 psů, kteří testovali rakety. Při jednom pokusu 2 zemřeli. Nakonec pro skutečný let do vesmíru vybrali toulavou fenu Lajku. Mysleli si, že toulavá fena bude lépe snášet samotu a hluk.

Udělal ještě několik letů, testů a zkoušek, aby raketoplán vzlétl. Pak přišel ten den, den, kdy bude ve vesmíru živý tvor. Raketa vzlétla a za chvíli byl pes ve vesmíru, všichni se radovali.

Vědci odhadovali, že fena v modulu vydrží 5 – 6 dní, pak že jí dojde kyslík nebo sní otrávené jídlo, které dostala, aby skončilo její trápení. Zjistilo se ale, že fena žila asi jenom 6 – 7 hodin po startu.

Při oddělení rakety od modulu, ve kterém byla Lajka, se stala nehoda. Z původních 15°C, které měl modul mít, vystoupala teplota v modulu na 40°C. To nemohla Lajka přežít.

I tak si ale lidé pamatují to, kde fena byla. „Nikdy nezapomeneme.“

Robin Dornaus, 8. B

Laura Gerczei, 8. A

109 Jaroch 2019

110 Bachratý 2019

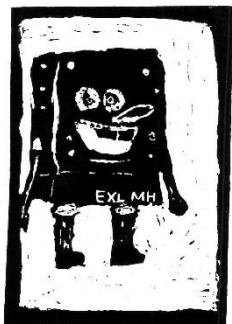

111 Nicole Röslerová 2019

112 Jaroch 2019

Adéla Janečková, 9. A Matěj Bachratý, 9. B Nicole Röslerová, 9. B Patrik Jaroch, 9. B

113 Hauerová 2019

Markéta Hauerová, 9. B

113 Zeman 2019

Martin Zeman, 9. B

112 Jandovská 2019

Adéla Jandovská, 9. A

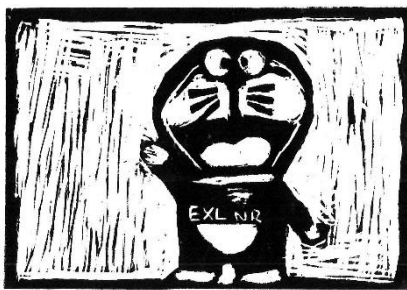
112 Hubáčková 2019

Vanesa Hubáčková, 9. A

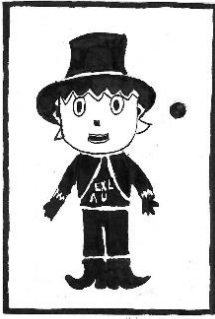
113 Lišková 2019

Kristýna Lišková, 9. A

114 Zhu 2019

Shan Zhu, 9. A

Učebník 2019

Učebník 2018

Učebník 2018

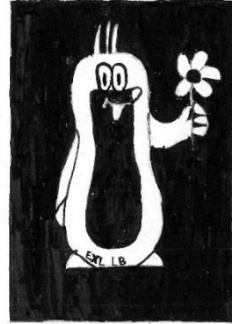
Anna Urbanová, 8. B Aneta Černochová, 8. B Zuzana Farková, 8. B Nikola Květounová, 8. B

Kristýna Kulichová, 8. B

Lukáš Holub, 8. B

Linda Bohdalová, 8. B

Sára Suchánková, 2. A

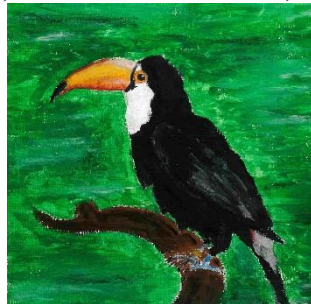
Patrik Permedla, 2. A

Barbora Součková, 2. A

Kateřina Burešová, 7. A

Aneta Palmová, 8. B

Moje oblíbené místo

Moje oblíbené místo miluji jen v mém oblíbeném čase. Ve společné kombinaci pak vytváří tichou harmonickou symfonii, které se místo nástrojů chvěje duše a zní fantazie.

Je to zahrada. Zahrada chvějící se zelení a něžnou vůní třešně. Lehký vánek odnáší okvětní plátky květů jako dopisy plné přání. Hmyz jakoby ovlivněný atmosférou zalézá a pozoruje ten zvláštní okamžik z povzdálí. Tráva, květy, stromy, keře, rostliny cítí a vlní se do rytmu oné symfonie. Někdy se do ticha ozve i sametový tón z harfy létajícího pěvce, ale spíše je slyšet šumění slyšitelného ticha.

Čas je to hraniční. Zlaté dítě dne balancuje na hraně mezi dnem a nocí. Pak za velkolepých barev a hry světél střídá zlatý talíř stříbrný pán noci a zanedlouho září, překonává samotné hvězdy. I přes měsíční světlo se dole odehrává hra stínů. Nahoře je však drama odlišné, skvoucí se v jasu a ve velkoleposti. Hvězdy tančící v souhvězdích si dávají záležet, aby jejich třpyt dopadl na zem v celé své kráse.

Počasi lemuje výjev a dokresluje ho do dokonalosti a romantiky. Teplý vánek zahřívá zem i okolí. Vzduch se tetelí a těžkne pod budoucí bouřkou, či před tajuplnými vzdechy a nejtajnějšími tužbami srdce. Jarní život a lehké přeháňky jsou zastaveny měkkým oparem tajemna.

Nejlepší je vzít si starou deku, ze které dýchá minulost, a sednout si pod hvězdy věštící budoucnost. A pak vy, jako zástupce přítomnosti, spojíte časy v jeden. V ten, který umožňuje fantazii proniknout do reality. Možná právě díky těmto nocím a večerům je někde svět fantazie, snad právě Green Eagle, Kroana, Sofie, Anna či všechny osoby, co vymyslíš, se právě v tuto chvíli narodí a začínají žít i doopravdy.

Františka Nečilová, 7. A

Hudba

Hudba je jakákoli,
pokrok a další druhy.
Všem se líbí jiná hudba,
zpívají ji lidé z celého světa.
Kdo by hudbu neposlouchal,
nevím, co by tady dělal.
Hudba je i zábavná,
poslouchají ji i mimina.
Děti rády vtípnější,
dospělí zas vážnější.
Lidé se i hudbou živí,
třeba zpěváci hezky pějí.

Kristýna Prachařová, 6. A

Já a hudba

Jednou takhle něco slyším,
hodně se tomu divím,
A tak se ptám, co to je,
hudba, správná odpověď je.
Přemýšlím, jestli hudbu skládat mám,
je to přece zábava.
Od té doby hudbu miluji,
a tak se z toho raduji.

Linda Rauscherová, 6. A

Písň

Když jsem byla malá,
dětské písň jsem milovala.
Každíčký den v roce
jsem je poslouchala.
Dospělí rádi vážnější,
děti raději veselejší.
S písňemi je svět o něco více
zábavnější!

Nela Maturová, 6. A

Zřícenina hradu Helfenburk

Jednoho letního dne o prázdninách jsme se s tátou rozhodli, že navštívíme zříceninu hradu Helfenburk. Byl parný den, jen občas vzduch ochladil slabý větřík. Ani našeho psa Matese jsme tentokrát na výlet nevzali, bylo na něj velké horko.

Jeli jsme autem a v městečku pod hradem jsme se zastavila na zmrzlinu. Pamatuji si ji, protože byla jahodová a úplně se rozplývala na jazyku. Bylo to příjemné osvěžení.

Na parkovišti jsme nechali auto a pokračovali dál pěšky. Cesta vedla lesem, který šuměl, jako by cosi povídal. Občas jsme narazili na keře malin nebo ostružin, do kterých jsem se s chutí pustil. Při jedné takové přestávce, kdy jsem sbíral lesní plody, se mi táta schoval a já zůstal sám v lese. Moc příjemný pocit to nebyl, nikoho jsem neviděl a v hustém lese jsem se začínal bát. V tom na mě táta vybařnul. Myslel jsem, že budu mít infarkt.

Na hradě jsme si koupili vstupenky a dál jsme se mohli libovolně procházet. Cestou na věž tátovi prasknul pod nohama schod, naštěstí se nic vážného nestalo. Na věž svítlo slunce, výhled byl nádherný a jasný. Kochali jsme se pohledem do dálky, na vesničky pod námi i na vrchy a kopce vzdálené od nás několik kilometrů.

V prostorách zříceniny jsme se setkali s kozami, které tam spásají trávu. A s jedním beranem, který už byl připravený nás trknout, kdybychom neuhnuli.

Zbytek hradu jsme si prohlédli a cestou zpátky jsem se zastavili v nedaleké restauraci. Výlet se mi moc líbil a doufám, že ještě mnoho podobných zažiji.

Tomáš Bísek, 7. B

Podmalba na sklo – žáci 4. A

Jáchym Chyna, 8. A

Vltava

Teče, teče říčka,
pluje na ni příčka.
Teče, teče pořád dál,
na břehu se tančí bál.
Je to bál pana krále,
jsou na něm lidé z dále.
Vltava se jmenuje,
slavný malíř ji maluje.
Protéká naším hlavním městem,
pod naším nejznámějším mostem.
Jmenuje se Karlův most,
je na něm lidu dost.

Jan Pěnička, 6. A

Vltava

Díky přírodě Vltava vznikla
a Bedřicha Smetany symfonie do světa pronikla.
Vltava je hezká řeka,
Prahou s radostí protéká.
Není zrovna rovná,
ale ani drobná.
Hluchý ji uslyší
a slepý ji uvidí.
Plaví se po ní parník,
snad neskončí jak Titanic.
Teče sice prudce,
ale je to Česka srdce.

Natálie Sýkorová, 6. A

Johana Urbanová, 2. A

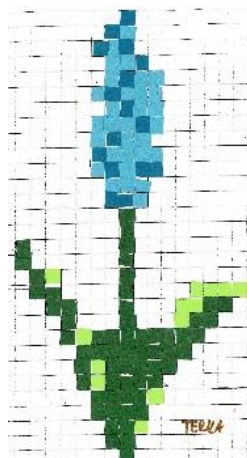

Patrik Permedla, 2. A

Vltava

Vltava je řeka česká,
šumí, bublá, je tak hezká.
Vltavo, Vltavo,
jsi vzácný skvost,
vede přes tebe Karlův most.
Hlavní město Praha,
je nám všem tak drahá.
Tam, kde teče Vltava,
je to řeka prastará.

Adéla Závodská, 6. A

Tereza Závodská, 3. B

Vltava

Teče řeka Vltava,
je delší než Otava.
Teče, teče, teče, teče,
ať nám už nepřeteče.
Vltava je řeka naše,
každý ji moc miluje.
Ta řeka je hezká česká,
jak ta naše země Česká.

Petra Tyšerová, 6. A

Vltava

O čempak tu mluvíme?
Je to řeka česká.
Jmenuje se Vltava,
teče zemí českou.
Má ji rád i Smetana,
složíme jí báseň hezkou.

Thi Luu Ly Ninh, 6. A

Vltava

Vltava je naše řeka,
pramení nám na Šumavě.
Odtéká až k Orlicku,
pak putuje do Mělníku.
Tam se sleje do Labe,
pak se vleje do moře.

Maximilian Turoň, 6. A

Vltava

Řeka Vltava teče,
snad nám odtud neuteče.
Vlívá se pak do Labe,
Vltava naší vlastní teče.
Co ta řeka zažije?
Pěkně si tu putuje.

Linda Rauscherová, 6. A

Žáci 1. A

Vltava

Vltava, to je řeka česká,
voda je v ní sladká.
Vznikla u nás na Šumavě,
v naší vlasti milované.
Má to nádech český,
je to hodně hezký.

Lukáš Pešek, 6. A

Vltava

Teče řeka mezi stromy,
občas skáče přes kameny.
Vyskočí i rybka,
vyroste tu kytka.
Tato řeka hezká je,
Vltava se jmenuje.

Nelly Suchánková, 6. A

Vltava

Polovinou země Česka
protéká řeka hezká.
Dali jí jméno Vltava,
oblíbil si ji Smetana.
Napsal symfonii o ní,
celý svět brouká si ji.

Adéla Moserová, 6. A

Vltava

Vltava podél lesů teče,
tam se v těch místech vleče.
Ryby v ní šplouchají
a při tom bublají.
Celý svět jí tleská,
protože je hezká.

Sylva Lipková, 6. A

Řeka

Z malého krásného potoka,
ještě krásnější řeka vznikla.
Potřebuje trochu péče,
snad si ji sami nezničíme.
Pro nás vzácnější než zlato,
ano, ano, stojí to za to.

Richard Vrábek, 6. A

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů jak jarní vánek. Všude po trávě rostly drobné květiny, po kterých lezli brouci.

Sedím na místě tak příjemném, že sem krajina láká lidi z celého okolí. Všude kolem mě pobíhají malé děti nebo huňatí psi. Lidé si sem nosí deky, na kterých sedí, a lehké občerstvení k zahnání hladu.

U příjemně klidného místa se nachází menší rybník, ve kterém se někteří otužilci, i přes nízkou teplotu, koupali. V rybníku bylo i spousta dětí dovádějících ve vodě a poblíž je hlídali jejich zmrzlí rodiče.

Jakmile nastal čas svačin, všichni se shromažďovali u svých dek a vytáhli své jídlo z tašek. Z krásného místa se v mžiku stala skládka. Všechny obaly, pytlíčky a plastové lahve lidé pohazovali na zem a nehodlali ti po sobě zvednout. Vosy se slétaly k obalům od čokolád a více jak polovina dětí začala panikařit a utíkat.

Naneštěstí se spustil hustý liják a všichni okamžitě složili deky a tašky, ale odpadky pořád nezvedali, po odchodu tu byla jen pošpiněná tráva a hejna vos.

Violeta Šobrová, 8. B

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Všude vůně květin a plodů. Krásně rozrostlé stromy, obalené různě barevnými květy. Každý květ, květina i plod byly výjimečné, hlavně svým zajímavým tvarem. Všude kolem nás létaly nejrůznější druhy hmyzu, především včely a drobné mušky.

Černo-žluté včely opylovaly květy a drobné mušky nám létaly všude, kam se dalo, zejména do pití a jídla. Zelené vážky létaly nad rybníky. Občas se pozastavily, že to vypadalo, jako kdyby si povídaly.

Krásná je také procházka zeleným a klidným lesem, nebo si jen tak sednout k rybníku a poslouchat přírodu.

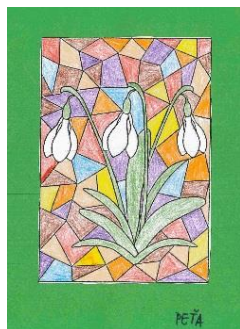
Občas si můžeme projít město, kde je hodně stánků se zajímavými věcmi. Cestou se dá rovnou zajít na dobrou a sladkou zmrzlinu s oplatkem. Zajímavě barevné jsou parky, kde jsou i různé tvary zastřižovaných stromů.

Svěží dny mám ráda, protože to jsou nejlepší dny na přemýšlení a procházky.

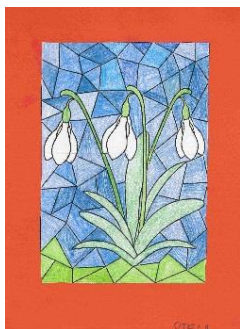
Kristýna Kulichová, 8. B

Pavlna Bezděková, 3. C

Petr Michal, 3. C

Stela Maturová, 3. C

Tom Řeřábek, 3. C

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů, když se jejich třpytivá křídla odrážejí o hladinu potoka. Mezi trávou se pohybují malí mravenci nesoucí jejich oproti nim obrovskou kořist. Kořist nesou do svého obrovského nadzemního hnízda.

Na obloze bílé obláčky lehce napodobují různé tvary, zvířata, věci a také naše dopravní prostředky. Obloha je celá modrá a na ní jasně svítí slunce.

Na louce se ve vysoké trávě vyhřívá bažant se svou samicí, která zahřívá malá vajíčka. Mezi nimi prolétávají malé včelky, které opylují barevné květy.

K nastávajícímu večeru se květiny ukládají ke spánku a včelky se pomalu vracejí do svých úlů.

Nakonec je noc, vše tiše spí, na obloze září měsíc a kolem malé hvězdy. A vše sní a těší se na další nádherný den.

Denis Klepsatel, 8. B

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů v krásně voňavém lese, kde jsme byli na houbách. Den byl horký a houby rostly jak na běžícím pásu. Sbírali jsme je rychlostí blesku. To horko nás unavovalo. Vedle nás bylo krásné jezírko, na které pražilo rozpálené sluníčko a ve kterém skákaly šťastné žabky a rybky. Na modrém jezírku ležely krásně rozkvetlé lekníny, na kterých seděly barevné a lesklé žabky. Na polích rozkvétaly nádherné a barevné květiny a plody stromu. Jablka už byla zralá, červená a sladoučká.

Den byl skvělý a počasí nám přálo. Zvířátka byla ráda, že jsme měli dobré počasí, a proto nám to zpestřili. Děkuji rodičům za krásný a parný den.

Radek Kneys, 8. B

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů byl slyšet v okolí. Byl to první jarní den. Spící příroda se pomalu začala probouzet a já jsem se rozhodla přenocovat na zahradě.

Na zahradu jsem si přinesla starý, zaprášený a děravý stan s bílou karimatkou a černožlutým spacákem. Trvalo mi dlouho ho sestavit, tak mi s ním tatínek pomohl. Když jsme měli hotovo, rozhodla jsem si udělat krátkou rychlou rozcvičku.

Na karimatce jsem dělala různé kotrmelce, stojky a hvězdy. Nakonec jsem vyzkoušela i salto. Moc mi to nešlo. Potom jsem šla běhat do lesa. Les byl temný a hlasité zvuky mě děsily, i přesto jsem tam pár minut strávila.

Den se pomalu chýlil ke konci a na obloze se začaly objevovat první zářivé hvězdy. Za chvíli jich tu byla celá hromada a dokonce i některá souhvězdí.

Za hodinu byla už černočerná tma, a tak jsem zalezla do stanu a spala až do dalšího krásného dne plného různých dobrodružství.

Nikola Květounová, 8. B

Patrik Jaroč, 9. B

Velikonoce

Smrt.

Syn nejen člověka za nás zemřel, abychom žili.

Život.

Pro úlevu je nutné projít utrpení, pro život věčný smrt.

Pláč.

Ten, jenž léčil, umírá, ten obklopený všemi umírá sám.

Radost.

Na konci života čeká svíčka, ne hustá pohlcující tma.

Kříž.

Symbol zrady, vyhnanství z normálu je přeměněn a nyní je symbolem.

Hrob.

Děs a hrůza přemožena, kámen odvalen.

Potupení.

Proč za pomoc dáváme bič a za přátelství pokušení.

Sláva.

Byl sražen, aby byl povýšen, zemřel, abychom žili.

Prach.

Z prachu jsme povstali, ale konec bude zářivý.

Jan Pěnička, 6. A

Františka Nečilová, 7. A

Žáci 1. A

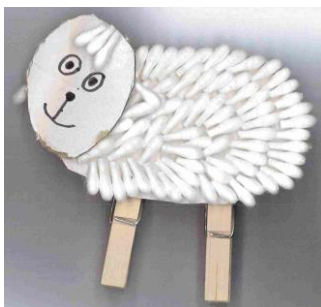
Linda Rauscherová, 6. A

Thi Luu Ly Ninh, 6. A

Magdaléna Černá, 6. A

Nela Růžičková, 3. B

O jaru

Jaro je nádherné. Umí dělat zázraky. Vylétají nádherní motýli. Jaro je nejlepší. A hlavně, rostliny a různobarevní ptáci.

Tereza Kvasňová, 2. A

Hrajeme fotbálek. Byli jsme v parku. Bylo super být venku.

Milan Tienes, 2. A

Mám ráda jaro, protože rozkvétají květiny a stromy. Jezdí ke mně kamarádi. A mám narozeniny.

Karolína Vnenčáková, 2. A

Na jaře je hezky. Na louce rostou květiny, občas na ně sedají motýli nebo včely.

Mája Richtrová, 2. A

S mamkou si budu hrát venku.

Privoním si ke květinám.

Michaela Valíčková, 2. A

Na chatě trháme kopřivy. Jaro mají všichni rádi.

Jindřich Jakeš, 2. A

Žáci 3. C

V domě hoří! A co teď?'

Byl krásný letní den. Slunce pražilo a bylo velké sucho. V jednom domě zůstalo otevřené okno a sluneční paprsek zasvítit do brýlí, které byly položeny na novinách.

Brýle sluneční paprsek zesílily a noviny zapálily. Doma nikdo nebyl, takže si zapalovaných novin nikdo nevšiml. Popel z novin zapálil i koberec a ten celou místnost.

Asi po půl hodině se plamen rozšířil do celého domu. Hořel celý dům, střecha, všechny místnosti, garaž i záchod.

Po nějaké době se požáru všimli tamní obyvatelé a zavolali hasiče, mezitím se požár snažili zastavit sami. Po chvíli hasiči přijeli a začali hasit.

S požárem se prali přes hodinu a půl, ale přemohli ho, bohužel z domu tak moc nezbylo a navíc od domu chytla i část lesa.

Hašení se tedy protáhlo na další tři hodiny, při kterých zasahovali i vrtulníky a sanitky.

Naštěstí se tomu dalo zabránit, ale utrpěla velká část lesa, spousta zvířat i lidí.

Denis Klepsatel, 8. B

3. místo v okresním kole soutěže Požární ochrana očima dětí

Kamila Vlachová

2. místo v okresním kole soutěže Požární ochrana očima dětí

V domě hoří! A co teď?'

Jednoho krásného dne jsem si dělal popcorn k televizi. Najednou jsem zaslechl ránu, ale nic jsem nedělal. To ale byla ohromná chyba, protože za chvíli jsem začal cítit kouř. Já si ale myslel, že je to zvenku. Najednou jsem si uvědomil, že okno bylo zavřené. Chtěl jsem to jít zkontrolovat. Když jsem otevřel dveře, vyvalil se na mě hrozný černý dým. Rychle jsem běžel otevřít všechna okna, co byla v domě. Hned poté jsem rychle odnášel nebezpečné látky, které by to mohly ještě zhoršit.

Vypnul jsem všechny jističe elektřiny. Rychle jsem odešel z domu a zavolal hasiče. Hasiči přijeli rychle a hned začali konat svou práci. Nakonec vše uhasili a všechno dopadlo dobře.

Vít Šedivý, 8. B

V domě hoří! A co teď?'

Byl jsem hasič, jednou nám na základnu zavolali, že hoří. Já jsem nasedl s dalšími hasiči do auta a vyrazili jsme.

Když jsme dojeli na místo, viděl jsem, že panelový dům hořel. Hned jsem se vrhnul dovnitř, dostal jsem 2 lidi ven a pak už jsme jen hasili.

Bylo to opravdu zdlouhavé. Hasili jsme přes 10 hodin. Poté, co jsme ten požár dohasili, museli jsme prohledat celý panelový dům.

Prošli jsme celý panelový dům, našel jsem dvě ohořelá těla, nejspíše matku a dítě. Bylo mi jich líto, protože jsem věděl, že jsme je mohli najít a zachránit.

Našli jsme upuštěnou lahev plynu, který způsobil požár. Celkově uhořeli 4 lidé a 1 dítě. Viník se našel. Byla jím společnost, která prodávala schválně děravé lahve. Dostali za to pokutu a vlastník firmy byl zatčen.

Lukáš Holub, 8. B

V domě hoří! A co teď?'

Jednoho dne, kdy slunce svítilo a ptáčci zpívali, se stala velká nehoda. Z plynovodu ucházel plyn a nikdo si toho nevšiml. V domě lidé zapalovali oheň, když tu se ozvala rána a dům vzplál.

Já jako ostřílený profesionální hasič jsem byl povolán, abych si s hořícím domem poradil.

S naším hasičským autem jsme přijeli na místo požáru. Rychle jsme se vydali do domu, abychom zavřeli a zajistili unikající plyn.

V požárním obleku jsem se vydal na místo, kde ucházel plyn. Viděl jsem prasklinu v potrubí, které jsem nejdříve musel zavřít, aby se požár nerozšířil.

Pak jsem se vydal do domu, abych se pokusil zachránit lidi, kteří křičeli na půdě, kam se zatím požár nestihl dostat. Viděl jsem, že jsou všichni zdraví, jen s několika malými popáleninami.

Požár se povedlo uhasit a všechny obyvatele domu zachránit. Zpět na hasičárnu jsme jeli spokojeni, že jsme všechny lidi zachránili.

Vojtěch Prokeš, 8. B

Františka Nečilová, 7. A

Tomáš Kadlec, 7. B

Mikuláš Paleček, 7. A

Nela Maturová, 6. A

Terezie Kýčková, 7. B

Sára Mrázová, 7. B

Oheň

Jedeme s babičkou autem, ve kterém se mísí vůně žvýkaček a buřtů, které leží uložené na dně tmného kufru. Dívám se z otevřeného okénka a zahlídnu ladně poletující sýkorky a srnku, která jemně okusuje jablko u dřevěného krmelce, který vypadá, že se brzo zhroutí jako hrad z písku.

Přijedeme k opuštěnému místu, kde nádherně voní smrky a jedle. Babička se nadechne a dojatě poví: „Když jsme tu byli poprvé, sledovali jsme zelené žabky rychle poskakující do vody, která pak žbluňkla, kapky vyletěly vysoko a zpomaleně se vracely zpátky do průhledné a čisté vody.

Vyložili jsme všechno voňavé jídlo a pustili jsme se do stavění starého stanu, který byl pokryt prachem. Stan jsme dostavěli a překrásnou přírodou jsme se vydali k vodě. Plavaly tam krásně zbarvené ryby a chlupatí čmeláci nás obléávali.

Vrátili jsme se k smrkům a poskládali jsme ploché a vlhké kameny vedle sebe, aby oheň nepodpálil temný a voňavý les. Nasbíráme hubené i tlusté větvičky a rychle škrtneme zápalkou o tvrdý, červený karton. Zápalka chytla a přiložila jsem ji k novinovému papíru, od kterého za chvíli chytly větvičky.

Hned jsme ucítili příjemné teplo a na chvíli mi z tepla naskočila husí kůže. Po chvíli mi přestala a zabalila jsem se do teplé deky. Nastal večer a v hluboké tmě plápolající oheň hrál teplými barvami. Od praskajících větví odlétávaly jiskry, které vypadaly jako světlušky.

Začali jsme opékat buřty. Po nějaké době z buřtů začal odkapávat a prskat seškvařený tuk z ohně. Buřty byly horké a šťavnaté.

Když jsme buřty snědli, čirou vodou z rybníka jsme uhasili oheň a z ohniště stoupal bílý dým.

Sandra Lévařová, 7. B

Anh Hong Nguyen, 3. B

Večerní posezení u ohně

Večerní posezení u ohně je nádherné. Posezení s přáteli u ohně, který vás zahřívá. Je to až magické sedět u plápolajícího plamínku.

Ticho, které je kolem nás, ruší praskání dřeva v ohni. Ptáci utichají hned, co se setmí, a cvrčci už se připravují na koncert. Ostatní zvířátka se připravují ke spánku, zatímco lidé sedí u ohně. Lehounký vánek hladí tváře, tichounce zašustí v listí jabloně a šumí v hlubokých lesích. V trávě už probíhá krásný, malinko hlasitý cvrkot malých cvrčků.

Když pozoruji tančící plamínky od ohně, je to prostě strašně uklidňující. Plamínky jako by tančily do tónu krásně naladěné kytary. Tančí uprostřed kamenného kruhu. Vytváří hru se stíny a světlem. Na co padne světlo, zdá se být kouzelné, kam padne stín, zahálí se do temnoty a záhad. Pozoruji žluto-červené jazyky, které olizují dřevo. Plameny mění dřevo nejprve na černou barvu a potom na popelavě šedou.

Dívám se, jak se haldové plamínky neúnavně živí větvičkami, které postupně přikládám. Jedno poleno přepadne přes druhé a do vzduchu vyletí sprška jisker.

Sedím u ohně a nemusím mluvit, ani se nemusím dívat na svoje přátele. Nevím, na co myslí nebo kam míří jejich úvahy. Někdy přemýšlím i nad tím, jak čas strašně rychle plyne. Jako řeka, která protéká korytem nebo jako malý potůček, který šumí v lese.

Terezie Kýčková, 7. B

Večerní posezení u ohně

Byl chladný letní večer na skautském táboře. Zrovna bylo po večerním programu a já a mí přátelé jsme se chystali na naši oblíbenou část tábora, závěrečný oheň. Vzala jsem si svou karimatku a spací pytel., převlékla jsem se do teplého a pohodlného pyžama, poté jsem se vydala k ohni, který byl vidět už od stanů.

Když jsem dorazila k ohni, rozložila jsem si na zem karimatku a spací pytel, na které jsem si potom sedla. Po chvíli jsem se zachumlala do svého teplého a pohodlného spacího pytle.

Jak jsem tak pohodlně seděla ve svém spacím pytli, nemohla jsem nedívat na žhnoucí žluto-oranžovo-červený oheň. Zaposlouchala jsem se do zvuku praskajícího dřeva a cvrlikání cvrčků ve vysoké trávě. Občas zafoukal studený vítr, což způsobilo, že jsem se ještě více zachumlala.

Již bylo pozdě a museli jsme jít všichni spát. Lehla jsem si, ale stále jsme pozorovala oheň, ve kterém praskalo dřevo. Přála jsem si, aby tento krásný a srdce hřející moment nikdy neskončil.

Teplu přicházející z ohně a praskání dřeva společně s tmou a tichem všude okolo brzy donutilo mé oči k pomalému zavírání, ale oheň mě ke spánku neukolébal. Za pár minut byly mé oči zavřené, stále jsem ale nespala. Vzpomínala jsme, co vše se dělo celých čtrnáct dní tábora. Přála jsem si, aby to neskončilo tak brzy. Po chvíli jsme však usnula, byla jsem totiž unavená a vyčerpaná.

Irena Fenclová, 7. B

Večerní posezení u ohně

Večerní posezení u ohně jsme zvolili na místě velice neobvyklém, dokonce i trochu strašidelném a hodně rozsáhlém. Smrky jsou již skoro nahé a po bouřce a vichřici se nějaké lámou. Až z toho leze mráz po zádech. Dokonce vypadají jako živé. Někdý na vás i jakoby mrknou.

Jediná hezká a příjemná věc v tomto strašidelném lese je náš jako hlemýžď' plápolající oheň. Dřevo praská jako brambůrky koupené z obchodu. Samotný plamen je rudý jako krev živočicha vytékající z rány. Žhavíky jsou jako tisíce malých hvězd zářících na nočním nebi.

Naštěstí jsem se nenudil, protože tam byla celá parta kamarádů, které znám odjakživa. Byli jsme tři chlapci a tři děvčata a o zábavu nebyla nouze. Seděli jsme okolo ohně a zpívali trampské písničku u večerního ohýnku. Ale když bylo ještě světlo, hráli jsme různé společenské hry.

Jeden z kamarádů přinesl po domácku udělané vuřty. Prý byly z nejkvalitnějšího masa, co se dá sehnat na trhu. A měl pravdu, byly šťavnaté jako právě sklizené rajče. Nad ohněm praskala kůrka a syčela tak nádherně, že se to ani nedá popsat.

Bohužel všechno krásné jednou skončí. Odjížděli jsme velice pozdě, kdy byla tma černá jako uhel z pekla. Odvoz byl terénním autem s mohutnými koly, které jen tak někdo neuzvedne. Vůz byl velmi prostorný a velký, tři metry krát jeden metr. Jeli jsme po cestě plné obrovských balvanů, takže jsme se cítili jako by bylo zemětřesení.

Velkově jsem se cítil jako v bavlnce, protože jsem měl oblečení jako z mraku upletené a hrálo jako letní slunce. Ale také to bylo chvílemi strašidelné, jako horor, který mě obklopuje.

Vojtěch Vokatý, 7. B

Natálie Mrázová, 8. A

Posezení u ohně

Když sedím u ohně a dívám se do jeho mocných, ale krotkých plamenů, které plápolají podle větru, když se dívám na jiskry, které odletí vždy, když dopadne kousek dřeva do ohně, dokážu být hlavou někde jinde. Při sledování rozpáleného dřeva a horkých, ještě rozpálených uhlíků, dokážu vypnout.

Okolo mě létají noční dravci, u nichž slyším každé mávnutí jejich mohutných křídel. Na noční obloze, na které není ani mráčku, pozoruji hvězdy. Vždy jenom přemýšlím nad šumějícím listím v lese, nad bublajícím potůčkem, který si tam proudí podle své vlastní vůle, zaposlouchám se do zvuků lesa, volajících ptáků, běhajících malých koloušků, kteří dobíhají své matky, které ladně přeskakují z místa na místo.

Ale také mě u ohně otravují komáři, kteří létají okolo mých uší a bzučí tak nahlas, jako bych měla u hlavy velký reproduktor. Na mých rukou přistávají miniaturní mušky, které při chůzi šimrají, až z toho člověku běhá mráz po zádech. Někdy zahlédnu něco, co se neposedně vrtí a šustí s listím, ve kterém skotačivě běhá. Ano, jsou to malé, roztomilé myšky.

Okolo mě je čerstvý vzduch, ve kterém se pohupují bakterie a broučci, kteří si v poklidu žijí svůj noční a nádherný život. V lese, který je kousek ode mě, létají světlušky, a kdo se vydá za jejich nádhernými, leč spleťitými, světýlky, se kterými svítí na cestu, může se ztratit.

Konec je nablízku, já už jsem ospalá a oheň upadá. Všude v lese se noční život ztlumil, ptáci odletěli do svých hnízd, koloušci a laňky se šli schovat hluboko do lesů. Já jdu uhasit ten oheň, který již pomalu skomírá, uhlíky září v černočerné tmě, teplo z nich sálá, jako by byly ještě v plamenech. Voda, kterou jsem pomalu nalévala na oheň, na horké uhlíky, na mě začala syčet jako nějaký had.

Sára Mrázová, 7. B

Lehký letní déšť

Jednoho prázdninového letního dne, když jsem se ráno probudila, mi do očí zasvítily sluneční paprsky. Ten den sám o sobě začal úžasně. Bylo 5.15 h ráno a já vstávám nevyspalá, ale s dobrou náladou.

Vyjdu ven a jako první uvidím modře zbarvené nebe a v dáli hejno ptáků. K snídani si utrhu krásně kulaté, lesklé, červeně zbarvené jablko. Když se do něj zakousnu, je velmi šťavnaté a sladké.

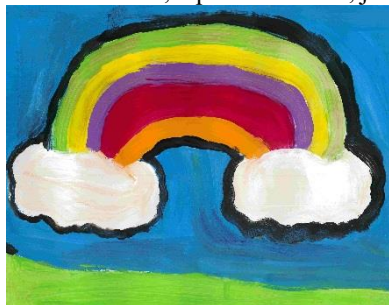
Vyjdu před náš dům a nikdo nikde není, všichni ještě spí. Rozhodnu se, že se půjdu projít, vezmu si s sebou i svého psa, abych se necítila sama.

Jdu po vyšlapané cestičce k lesu, V lese je velmi příjemný, čistý vzduch. Pozoruji ptačí zpěv a datlí tukání. Uslyším i nějaké praskání větví, jak se stromy o sebe třou. Podívám se na nebe, které se z minuty na minutu změní, na obloze jsou tmavě modré mraky. Rozhodnu se tedy jít zpátky domů.

Cesta domů mi trvá méně než k lesu, protože to vezmu domů zkratkou. Najednou se zvedne studený vítr a začne poprchávat lehký letní déšť. Miluji, když začne v létě pršet a provoní to krásně vzduch a lépe se mi dýchá.

Jsem už doma a najednou se nad naším domem objeví barevná duha. Vyfotím si ji a jdu rychle domů, abych nezmokla.

Linda Bohdalová, 8. B

Zuzana Foltýnová, 3. C

Vendula Dušátková, 3. B

Anna Jindrová, 3. C

Barbora Černá, 3. B

Lehký letní déšť

Na začátku letních prázdnin nás rodiče odvezli na chatu k babičce a k dědovi.

Za chatou se nachází hluboký les a rybník, kde s dědou pozorujeme zpívající ptáky. Před naší chatou se nachází dlouhá louka, posetá spoustou barevných květin, kde se dříve pásli koně a dnes si tady s bratrem hrajeme.

Po pár dnech pobytu jsme šli s dědou a babičkou na houby. Slunce páliło a na nebi nebyl jediný mráček. Hned poté, co jsme zašli do lesa, začali jsme nacházet spoustu hřibů a lišek. Zanedlouho jsme měli košík plný. Posadili jsme se na lavičku a pozorovali okolní krajinu. Tráva byla suchá a nažloutlá a v potoce už netekla skoro žádná voda. Ale horko bylo stále. Poslouchali jsme bzučení hmyzu a zpěv ptáků.

Najednou se nebe zatáhlo a z nebe se začaly snášet kapky. Rychle jsme se vraceli zpět do chaty.

Po třech hodinách deště se nebe opět rozjasnilo a bylo nádherně modré jako před deštěm. Vzduch byl svěží a ptáci opět začali zpívat.

Anna Urbanová, 8. B

Prudká letní bouřka

Byl krásný letní den, kdy se všichni koupali v bazénu, skákali šipky a užívali si poklidný den.

Nastal večer, cítila jsem, že se bude něco dít, nebe bylo zahaleno černými mraky, bylo dusno, začalo pršet. Byl to velký a silný déšť, silné kapky nám padaly na parapet, bylo to znepokojivé. Zanedlouho jsem uviděla jakési světlo, které ihned zmizelo, ale po chvíli bylo hřmění. Bylo mi jasné, že je to bouřka. Nebyla tak velká.

Po nějaké chvíli to bylo horší. Byl silný déšť, velmi hlasité hřmění a dlouhé, různobarevné blesky, které rozsvítily celý náš pokoj a snad i celé město. Byly vidět velké čáry na obloze.

Měla jsem opravdu velký strach. Nevím proč, ale vždy se chci, i přesto, že se bojím, dívat z okna, jak blesky zahálí celé nebe svým světlem a různobarevnými čarami. Takto, když nejdu spát, je to v pořádku, ale jakmile už jdu spát, je to horší. V pokoji máme tmou, blesky nám rozsvítí celý pokoj. Schovám se pod deku, potím se.

Najednou jsem uslyšela silnou ránu a uviděla světlo. Myslela jsem, že tu ránu udělal blesk a dalo by se říct, že ano. Šla jsem se podívat z okna, velkou ránu způsobil náš strom na zahradě. Byl spadlý, běžela jsem to říct mamce. Běžela se podívat. Byli jsme toho všichni v šoku. Neřešili jsme to, na to byla bouřka moc silná. Šli jsme spát a ráno jsme zavolali hasiče a potom bylo vše v pořádku.

Natálie Raabová, 7. B

Cesta podzimmím lesem

Vždy, když je podzim, přímo mě to nutí chodit na dlouhé vycházky, obzvlášť do lesa. Chci zase cítit klid, který nastává, když slyším zašustit listí pod nohama, které už dávno shodily stromy, a mít pocit, jako by se zastavil čas.

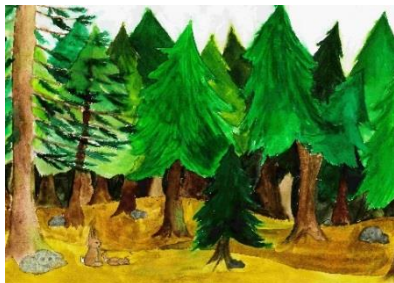
Někde v dáli se v údolí líně povalují cáry mlhy a jen sem tam zahlédnu jemný a rychlý pohyb křídla nějakého ptáka, který se rozhodl přezimovat. Slyším všechny možné zvuky. Listí, žaludy a bukvice křupají, jak po nich šlapu, varovně zaskřehotání sojky, která dává znamení, že jde nějaký člověk, a ... ticho. Příjemné ticho, jindy svírající a dusící jako těžká látka, je zde nevinné, naopak mi dovoluje snáz dýchat a snít.

Stromy podél cesty, která je utvořená jen z udusané hlíny a listí, jsou přívětivé, ale stále si udržují jakýsi chladivý odstup. Jejich holé větve se trhavě naklánějí dopředu a vytvářejí nade mnou střechu jako z pohádky.

Rozpustilý jarní větřík se již vyměnil s nepřístupným severákem, který se mi zabodává do plic jako dýka. Vypadá to, že se i již odkvetlým květinám po teplém větříku stýská. Rozpačitě zavinují květy a připravují se na první poprašek sněhu. Už nemohou tančit ve větru, jako tomu bylo v létě.

Pomalou se za ticha příkradu k jednomu ze svých stromů a opřu se o něj. Rozhlédnu se kolem. Atmosféra působí poněkud sešlým a pochmurným dojmem, stejně mě ale zde, v lese, vše vrací zpátky do rozdováděných letních dnů, zalévá mě opět to samé, nezapomenutelné teplo nyní skromného slunce, jež nám svitu dává tak žebrácky málo. Vzpomínám.

Anežka Eline van Heusden, 7. B

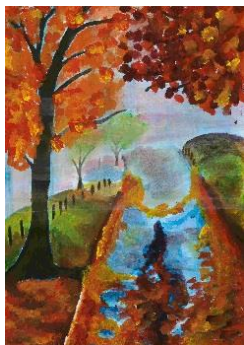

Nela Hofbauerová, 7. A

Barbora Ježková, 7. A

Cesta podzimmím lesem

Sophie Lexová, 8. A

O víkendu jsem šel s rodinou na horu Klet'. Nahoru jsme šli pěšky lesem. Les byl krásný. Zdálo se mi, že jsem byl v nějaké pohádce. Všechno kolem mě bylo divoké. Stromečky byly oblečeny v bílém kabátku, vzduch v lese byl čistý. A pod nohama jsem mohl cítit chrum – chrum. Když jsme vyšli nahoru, viděl jsem všude kolem hory – bylo to nádherné, připadal jsem si jako pták.

Dolů z hory jsme šli už večer, kdy už bylo temno, mohli jsme pozorovat hvězdy. Kdyby byla taková možnost, bydlél bych v tomto lese celý život.

Hodně se mi ten les a hora líbily. Chtěl bych se do tohoto lesa a na tuto horu vrátit ještě jednou.

Mykhailo Sandul, 7. B

Mrazivý zimní večer

Když jde zlatý muž spát, začne na zem padat černo. Zvířata, která tu jsou přes zimu, jdou také spát.

Je černo, nevidím ani na stopu, pode mnou to křupe, jako kdybych šel po skořápkách od vajíček. Propadnu se hluboko, jako kdybych se procházel ve vodě. Jdu po bílé pláni a přijdu si jako v nebi. Z dálky vidím v té temnotě bílé špičky zelených mužů, a to je vše, co vidím. Když dojdu k mužům, zastavím se a odpočinu si, protože ta cesta byla vyčerpávající. Od lesa vidím, jak se svítí v mém příbytku. Jdu kolem dřevěných mužů, je jich tam strašně moc, jako by něco bránili. Někdy na mě muž shodí svou bílou pokrývku a ta se mi rozteče za krkem. Dojdu na cestu, která vede mezi mužíky. Nějaký opeřený letec se vznese z mužíka a odletí. Ječí tam létající stvoření. Někdy se leknu, ale pak mi na cestu rozsvítí bílý muž, ale jen když roztrhá polštářek sněhu. Dojdu doprostřed armády mužů a vidím tam starého, umírajícího muže, který je skoro u země. Před ním je blyštivé zrcadlo, na kterém stojím. V létě, když všechno žije, v něm skotačím. Jak na něm stojím, začínou se dělat dlouhé bílé vlasty a začne křupat. Tak seskočím a zrcadlo přestane křičet. Armáda mužů se začne hýbat a spadne z nich skoro všechna bílá barva. Utíkám lesem, až doběhnu ke konci armády. Tam se na mě vrhne velká vrstva barvy, je to vichřice. Doběhnu k příbytku, otevřu dveře a zalezu.

Je tam teplo, je to jiné než v bílé pustině. Teplo vydává oranžový mužík, který tancuje mezi kameny. Když přijde matka, pověsí moji kůži na železného pána, který ji drží u mužíčka v kamnech. Ráno je kůže zase suchá, prohrátá a připravená na další cituplnou výpravu, kamkoli mě nohy povedou.

Petr Michal, 3. C

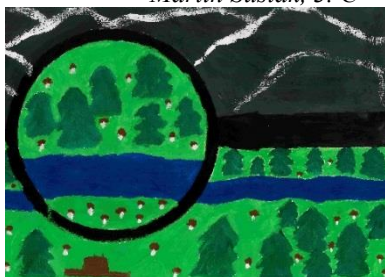
Mikuláš Paleček, 7. A

Martin Šusták, 3. C

Zuzana Foltýnová, 3. C

Lukáš Macák, 8. A

Vojtěch Sáček, 7. B

Kdo vlastně jsme?

Otázka: „Kdo vlastně jsme?“ není ta správná. Pro svět jsme plevel. Lepší otázka je: „Co vlastně jsme?“ Máme vůbec tu moc se za něco považovat? Jsme na to dost dobří? Ostatní říkají, že my zachraňujeme ohrožená zvířata, rostliny, ale proč jsou ohrožená? Protože my. Protože je zabýváme, ničíme. Jsme pro všechno plevel. Plevel, který je na nic, jen tam je a žije, někdy něco poničí, někdy něco doslova zničí..

Země je nádherná zahrada s nádhernými květinami, broučky, zvířaty jako je třeba medvěd, lev, veverka, chrobáček a potom je tu plevel, tento plevel má hodně jmen. Válka, elektrárny, kouře z aut, města a hlavně lidi. Ano, píšu tu o samých negativech, kde jsou pozitiva? Spíš, jestli ta pozitiva vůbec existují. Zachraňujeme ohrožená zvířata... Proč jsou ohrožená? Protože my, protože my lidi.

Abych se dostala k otázce, který zní: „Co vlastně jsme?“ Dá se odpovědět jednoduše, jsme nepotřebný a škodlivý plevel. Nebo se dá odpovědět složitě.

Každý má jiný názor jiný a můžeme se jen dohadovat, jaký je ten správný.

Lucie Beranová, 7. B

Mariia Vyshnevskia, 7. B

Johana Urbanová, Barbora Součková, 2. A

Úvaha o přátelství

Co je kamarádství? Co znamená být dobrým kamarádem? Jaký je rozdíl mezi kamarádstvím a přátelstvím? Tuto otázku si asi každý z nás někdy položil. Všichni chceme mít hodně kamarádů a ještě více přátel. Člověk bez přátel je totiž jako ryba bez vody. Není na světě snad horší situace než nemít přátele. Proto je dobré vědět, co je vlastně přátelství.

Podle mého názoru je přátelství vztah několika lidí, kteří spolu chodí např. do školy, do práce, anebo společně dělají věci, které je baví. Kamarádi spolu mluví většinou o počasí, o módě, škole apod. Chodí spolu např. do kina, na bowling. Toto všechno dělají kamarádi, ale to, co je dělá odlišnými od pravých přátel, je důvěra.

Většina kamarádů se totiž tváří jako přátelé pouze, když něco potřebují. Pokud se ale ocitnete ve velkých problémech, raději dělají, že se jich to netýká. Opravdové přátelství je něco jiného. Přátelství je něco víc než kamarádství. V přátelství si přátelé důvěřují a říkají si věci, které by nikomu jinému neřekli, protože by se báli, že to vyzradí. Opravdoví přátelé si mezi sebou řeknou cokoli, protože ví, že ten druhý to nikdy nevyzradí.

Dobrý přítel se podle mého názoru ještě pozná podle známého přísloví: „V nouzi poznáš přítele.“ Pravý přítel vám pomůže za jakékoli okolnosti a nic za to nebude žádat.

Sophie Lexová, 8. A

Perličky v dějepisných testech

- 1) Kde kázal mistr Jan Hus? – **V Betlémě, v betlémském klášteře, kázal vedle kostele.**
- 2) Čím ve středověku sladili? – **Solí.**
- 3) Při první pražské defenestraci byli z oken radnice vyhozeni..... – **Kacíři, koncilů, 15 kouřilů.**
- 4) Co znamená pojem „dán do klatby“? – **Byl zvolen do kletby, byl vybrán do kletby, aby zaplatili za to, aby byli svatí.**
- 5) Kde zemřel Jan Žižka z Trocnova? – **U Příbislavy.**
- 6) Kam byl pozván mistr Jan Hus na koncil? – **Do kláštera.**
- 7) Vysvětli pojem koncil. – **Úředník, radnice.**
- 8) Vysvětli pojem defenestrace. – **Vyvoknění.**
- 9) Vysvětli pojem amfiteátr. – **Režisér, je to v kostele na zdích.**
- 10) Kde se rozkládá Řecko? – **Apeninský poloostrov, Aponenský poloostrov.**
- 11) Která řeka protéká Egyptem? – **Vltava.**
- 12) Jak je dlouhý maratónský běh? – **153 km**
- 13) Kdo to byl Minotaurus? – **Dinosaurus.**

Žáci 1. A

Teodor Kraus, 2. A

Johana Urbanová, 2. A

Jáchym Tomasko, 2. A

Před začátkem výuky plavání

Mám docela ráda vodu. Neumím plavat, ale učím se. Plavu ráda pod vodou. Učí mě sestra. Docela se na plavání těším, ale bojím se.

Eliška Jančíková, 2. A

Mám moc ráda vodu. Umím plavat velmi dobře. Plavu strašně rychle. Plavat mě naučil můj tatka. Na plavání se moc těším.

Nela Ondráčková, 2. A

Škola kouzel

Na kraji města stojí jedna budova už tisíc let. Prý tam učí jedna paní učitelka, která je jediná hodná čarodějka v okolí a jmenuje se Černice. Je štíhlá, hodná a nedává žádné poznámky. Má černý dlouhý klobouk, fialové šaty a žádné bradavice. Je jí teprve sto osmdesát devět let, ale vypadá jako dvanáctiletá holka. Učí ráda a děti ji mají nejraději. Mají radost, že mají tak hodnou paní učitelku – čarodějku. A ona je zas ráda, že má tak hodnou třídu.

Adéla Jindrová, 4. A

Škola snů

Pokud byste chtěli popsat můj normální školní den, odpověděla bych vám asi takto: „Každé ráno mě mamka musí tahat z postele. Musím se rychle nasnídat, učesat, vyčistit zuby, nasednout do auta a jet. Ve škole musím vyšlapat hromady schodů, sednout si do lavice a třet tam celé dopoledne, zatímco je za oknem venku tak krásně.“

Večer si vždycky lehnu do postele a nechám si zdát o škole tak, jak bych ji chtěla. Vstanu si, kdy se mi zachce, a k snídani si dám pořádnou várku voňavého perníku. Do školy mohu jít rozdrbaná a v pyžamu. Nasednu na velkého motýla, který mě do školy dopraví. Přestoupím na běžící pás, který mne odveze na školní hřiště. Tam už budou čekat obláčky, do kterých se žáci usadí. Paní učitelka bude víla a budeme se učit, co se komu zachce. Přestávky budou delší, k svačinám budeme dostávat vanilkový pudink s ovocem. Každý den do školy přijede nějaké divadlo a vše bude zdarma. Vyučování bude trvat jen tři hodiny a domů nás budou roznášet zvířátka.

Tak co? Posuďte sami, že tohle by byla opravdová ŠKOLA SNŮ!!!

Markéta Šustková, 4. A

Škola

Škola pro někoho nuda je,
však hodně srandy tu zažije.
Vzdělává se, pak chytrý je,
píšeme úkoly testy a tak dále,
jedničky z nich dostáváme.
To, co tady zažijeme,
nikde jinde ne.

Linda Rauscherová, 6. A

Tereza Kvasňová, 2. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Lenka Macková

Bernard Adam
Buřič Matěj
Čápková Adéla
Domín Jiří
Hubáčková Vanesa
Jandovská Adéla
Janečková Adéla
Kaňka Michael
Kardová Kristýna
Kolář Vojtěch
Lang Patrik
Lišková Kristýna
Neubauer Martin
Neubauerová Klára
Röslerová Nicole
Stoszek Matyáš
Šedivý Jan
Turek Roman
Turek Štěpán
Zhu Shan

9. B

Mgr. Pavel Pícha

Bachratý Matěj
Černá Štěpánka
Hauerová Markéta
Jaroch Patrik
Kašparovská Nikola
Kroufková Barbora
Kukačková Zuzana
Podruhová Kateřina Niké
Račmanová Eliška
Schücker Patrik
Schwarz Petr
Šimera Michal
Tesařová Kateřina
Vávrová Pavlína
Vlachová Kamila
Zeman Martin

Lenka Janoušková, 3. C

Nela Ondráčková, 2. A

Jakub Truhlář, 3. C

Palmová 2019

Aneta Palmová, 8. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Zuzana Kamišová,
Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková,
Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Miroslava Havířová,
Mgr. Stanislava Kaloušová, Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Lenka Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jiřina Voleníková

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v květnu 2019